

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 76

Het betaalde duel

10 cents.
België 25 cent.

De binnenkomende agenten zagen een wonderlijk tooneel. Baxter en „de vloot” lagen op den grond.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, CINGEL 236, — AMSTERDAM.

HET BETAALDE DUEL.

EERSTE HOOFDSTUK.

Help! Er is brand! Help!

In een der voornaamste parketloges van het Covent-Garden-theater te Londen zaten op de eerste rij twee elegante heeren: Lord Lister, alias John C. Raffles en zijn onafscheidelijke geleider en secretaris Charly Brand; zij volgden met gespannen aandacht wat er op het tooneel gebeurde.

Hamlet van Shakespeare werd opgevoerd, dat was het geliefkoosde stuk van Charly.

Raffles wilde zijn jongen vriend, zooals hij altijd gaarne deed, weder eens een aangename avond bezorgen.

Daarom had hij in stilte twee plaatsen in den schouwburg besproken en des namiddags had hij Charly gezegd, dat hij met hem wilde uitgaan.

De verrassing was volkomen geslaagd. Hij zag dat aan de oogen van zijn secretaris, die in zijn stoel achterover leunde en zich niet verroerde.

Raffles keek Charly aan en herhaalde lachend de woorden, die juist op het tooneel gesproken waren. En bij den zin, die in hetzelfde tafereel voorkwam:

„Zwakheid, uw naam is vrouw!” hoorde Lord Lister plotseling een zucht achter zich slaken.

Toen hij omkeek, bemerkte hij, dat daar een net gekleed heer zat, die vijf minuten geleden daar nog niet was geweest, Raffles had er zich trouwens reeds over

verwonderd, dat de andere plaatsen der loge bij het begin der voorstelling nog niet bezet waren.

Dit scheen hem wel eenigszins vreemd toe, want in den druk bezochten schouwburg kwam het zelden voor, dat de beste plaatsen onbezet bleven.

Intusschen ging de voorstelling haar gang. — Bij de woorden: „Hij was een man, ik zal nooit zijns gelijke zien!” klonk het duidelijk achter Raffles:

„Hij is een schurk! Een schurk is en zal hij altijd blijven!”

De Groote Onbekende luisterde verbaasd.

Wat was dat?

Wat wilde de man, die achter hem zat? Met wien spreekt hij eigenlijk?

Raffles wilde probeeren zich om te draaien, om den raadselachtigen vreemdeling te zien.

Dit kon hij echter niet doen, zonder de opmerkzaamheid van het publiek tot zich te trekken.

Want daar hij dicht bij het tooneel zat, waren zijn bewegingen goed op te merken.

Hij draaide zich daarom niet om en keek weer naar het tooneel.

Maar zoodra daar een woord gezegd werd, dat ook op het dagelijksche leven van toepassing is — en daaraan is „Hamlet” bijzonder rijk — hoorde de Groote

Onbekende telkens een antwoord daarop achter zich.

Hij kon wel is waar niet geregeld verstaan wat de vreemdeling zei, maar hij kwam toch tot de overtuiging, dat de persoon zeer opgewonden was en dat die opgewondenheid steeds toenam.

Vooraf de woorden in het tweede bedrijf:

„Twijfel aan het zonlicht,
Twijfel aan het licht der sterren,
Twijfel aan de waarheid,
Maar twijfel aan mijn liefde nooit”,

schenen den vreemdeling bijzonder te treffen; een onderdrukte kreet ontsnapte zijn borst, zoodat ook Charly schrikte en omkeek, om te zien, waar het geluid vandaan kwam.

Maar de jonge secretaris was te veel onder den indruk van het tooneelstuk, zoodat hij zijn oogen dadelijk weer naar het tooneel wendde.

Raffles, die alles, wat om hem voorviel, nauwkeurig opmerkte en den kreet natuurlijk ook gehoord had, bewoog zich niet.

Hij nam zich voor, om in de pauze na het tweede bedrijf, als het electrische licht weer brandde, zijn buurman nauwkeurig gade te slaan.

„De man moet niet geheel normaal zijn”, dacht hij en daarbij kreeg hij een gevoel van medelijden.

„Of misschien ongelukkig verliefd,” dacht hij later en daarbij kwam een schalch lachje op zijn lippen.

En ter bevestiging van dit vermoeden klonken van het tooneel de woorden:

„Wat is Hekuba voor hem,
Wat is hij voor haar
Dat hij om haar zou weenen?”

„Dat is juist,” dacht Raffles. „Misschien weent hij inderdaad. Nu, dat zal ik spoedig zien!” —

Het tweede bedrijf was geëindigd.

Op hetzelfde oogenblik, toen het gordijn viel, brandde het electrische licht weer.

Raffles moest Charly eerst bij den arm vatten, voordat deze uit zijn droomen ontwaakte.

Hij stond op en keek den Grooten Onbekende vragend aan.

„Het schijnt, Charly, dat je vergeten bent, dat je hier in den schouwburg waart. Ik zie het, dat de voorstelling je geboeid heeft.”

„Ja, dat is een stuk van een dichter, zooals er tot dusverre zeer weinig geweest zijn!”

„Doch kom nu mee, wij willen nu voor den inwendigen mensch zorgen, zoodat het lichaam ook zijn deel krijgt!”

Charly was opgestaan.

Raffles keerde zich nu om en bemerkte, dat hij en zijn jonge vriend alleen in de loge waren.

De vreemdeling was reeds vertrokken.

Op zijn stoel lag een kostbare kijker, in goud gevat.

Lord Lister nam dien op en bekeek hem van alle kanten.

Het was een prachtig voorwerp.

„Wat is dat?” vroeg Charly, die eveneens met belangstelling den mooien kijker bezag.

Hij wees daarbij op een naam, die uit glinsterende diamantjes bestond en in mat goud gevat was.

Raffles las: „Lo — rd — Tif — fa — ny! Lord Tiffany!”

Toen dacht hij een poos na.

„Ken ik hem? Neen!”

Schouderophalend legde hij den kijker neer op zijn plaats en ging met Charly naar de koffiekamer.

Na twintig minuten nam de voorstelling weer een aanvang.

Even te voren was lord Tiffany in de loge teruggekeerd, zoodat Raffles geen gelegenheid meer had om kennis met den lord te maken, die hem begon te interesseeren.

Bij het slot der voorstelling hoopte de Grooten Onbekende den lord te spreken en hij had dit plan reeds aan Charly medegedeeld, want,

„Vaardig zijn is alles!”

hoorde men thans uit den mond van Hamlet, als een bevestiging van het plan van Raffles.

Onwillekeurig dacht Raffles dat dit gevleugelde woord werkelijkheid wordt, wanneer men het te juister tijd in praktijk brengt.

Een enkel oogenblik heerschte er een diepe stilte in de groote, halfduistere zaal. De kleine gaslampjes wierpen slechts een matte schemering om zich heen.

Plotseling hoorde men een knal onder de menigte. Een gesis volgde daar onmiddellijk op.

Daarna zwaveldamp! De electrische lampen gingen uit en diepe duisternis ontstond in de zaal.

De noodlampen verspreidden zeer weinig licht.

Dit alles had in enkele minuten plaats gevonden.

Op het eerste oogenblik zat de menigte sprakeloos en keek men naar het tooneel, waarop zoo pas nog gespeeld werd.

De meeste bezoekers dachten, dat dit alles in het stuk voorkwam en wachtten geduldig eenige oogenblikken op de verlichting van het tooneel.

Op eens echter hoorde men van achter de coulissen

een hulpgeschrei, dat het bloed der aanwezigen in de aderen deed stollen.

„Helpt! Helpt!”

„Brand! Brand!”

„Ter hulpe!”

Dit hoorde men in wanhopigen toon op het tooneel en het drong door tot de ooren van het doodelijk verschrikte publiek.

Een enkel oogenblik verroerde zich niemand.

Maar toen brak er een wild onbeschrijfelijk tumult los.

Allen schreeuwden, jammerden en weenden dooreen.

Er ontstond een vreeselijk rumoer.

Stoelen werden omver geworpen, men hoorde het breken van stangen en leuning en de stemmen der menschen, die naar de uitgangen vluchtten, vermengden zich met het geschreeuw van het schouwburgpersoneel.

Vensters braken, scheldwoorden werden uitgeschreeuwd, kortom: er heerschte een nameloze verwarring.

De vreeselijke angst voor het vuur dreef de zinlooze menigte naar voren; steeds verder naar voren.

Ieder wilde de eerste zijn en daardoor kwam, zoo als altijd bij zulke gelegenheden, niemand van zijn plaats.

De wanhoop, die zich van allen had meester gemaakt, was grenzeloos.

Terwijl de menschen in waanzinnigen haast naar de uitgangen stroomden, waren verscheidene werklieden op het tooneel gekomen, die onder de leiding van een der brandweermannen, het ijzeren scherm naar beneden lieten.

Ook Raffles was bij den knal plotseling opgeschrikt.

Hij zag de groote vlam, die plotseling op het tooneel oplaaide en die ruim voedsel kreeg van de papieren requisieten.

Charly, die met gespannen aandacht de voorstelling gevolgd had, viel achterover in zijn stoel en kon geen

woord uitbrengen, doordat de schrik hem in zijn leden was geslagen.

Lord Lister moest hem met kracht heen en weer schudden, voor dat het hem gelukte den half bewusteloze weer tot zichzelf te brengen.

„Je zaklantaarn, Charly! Vlug! Vlug!”

De jonge secretaris greep werktuigelijk in zijn zak en haalde het gewenschte te voorschijn.

Intusschen had Raffles zijn eigen lantaarn, die hij steeds bij zich droeg, uit zijn zak gehaald, stak het lichtje op en ging op een stoel staan, nam de lantaarn in de opgeheven rechterhand en verlichtte daarmee de zaal.

„Doe even als ik, mijn jongen! Hier!” riep hij tot Charly, toen hij zag, dat deze eindelijk zijn lantaarn in de bevende handen hield.

Bij deze woorden werd Charly Brand moedig.

Vlug stapte hij op zijn stoel en deed even als Raffles.

Daardoor werd het den vluchtenden schouwburgbezoekers gemakkelijker om de uitgangen te bereiken, waarbij echter nog menigeen een kleine wonde opliep of een angstkreet liet hooren.

Thans traden verschillende brandweermannen, met groote lantaarns, door een zijdeur in de zaal.

Daardoor konden de beide vrienden, die reeds lang bemerkt hadden, dat er geen direct gevaar dreigde, van hun verdere bemoeiingen afzien.

Zij gingen het laatst uit de zaal en nadat zij hun jassen hadden omgedaan, verlieten zij den schouwburg, en gingen naar huis, daar zij vermoeid waren na hetgeen er was voorgevallen.

Op Charly had deze geschiedenis een diepen indruk gemaakt.

Midden in den nacht riep hij een paar malen, terwijl hij droomde, met luider stem: „Te hulp! brand! te hulp!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De schaking.

Charly ontwaakte den volgenden dag eerst tegen den middag.

Zijn hoofd was hem zoo zwaar als na een groote fuif. Tegen den morgen was hij in slaap gekomen, den geheelen nacht was hij door vreeselijke droomen gekweld.

Hij stond op, waschte zich, kleeedde zich aan, ging toen aan tafel en schelde den bediende.

Toen deze verscheen, deelde hij Charly mede, dat de lord reeds was uitgegaan en niet wist, wanneer hij zou terugkomen. Mr. Brand zou, indien hij een wandeling wilde maken, niet op hem wachten.

Daarvoor had de arme jongen werkelijk geen zin. Hij was tevreden, wanneer hij kalm thuis kon blijven.

Op zijn gewone plaats aan de koffietafel lag het ochtendblad. Op het eerste blad stond een uitvoerig verslag van den brand in den schouwburg. Er waren gelukkig geen menschenlevens te betreuren.

Daarentegen waren er verscheidene zwaar gewonden, die door het gedrang bij de hoofddeur onder den voet waren gekomen en eenige brandweermannen hadden gedeelten van brandende coulissen op hun hoofd gekregen. Het tooneel was geheel en al uitgebrand.

Doch de ramp had toch een slachtoffer geëischt, las Charly verder.

Miss Alice Randolph, een beeldschoone, talentvolle, jonge actrice van twintig jaren, was spoorloos verdwenen.

Het staat echter vast, dat zij het schouwburggebouw goed en wel heeft verlaten; sedert dit oogenblik echter heeft niemand haar meer gezien. Er wordt een onderzoek naar het verblijf van de kunstenaress ingesteld.

Dit bericht in de courant was door Raffles met blauw potlood aangestipt. Daar naast had hij twee groote vraagteekens gemaakt.

Charly keek naar het blad, zonder er iets bijzonders bij te denken. Wat hadden die vraagteekens te beduiden?

Hij wist het niet. Nog eenmaal herdacht hij alle

gebeurtenissen van den vorigen avond en hij moest bekennen, dat hij niet den minsten acht had geslagen op zijn omgeving, omdat de voorstelling geheel zijn aandacht getrokken had.

Wie was miss Alice Randolph? Had zij wel eens in het stuk meegespeeld?

Hij stond langzaam op, ging naar de kleerkast en zocht in de zakken van zijn jas, die hij gisteren had aangehad.

Juist! hij had het programma in zijn zak gestoken. Hij ontvouwde het en las den inhoud.

Met zijn vinger volgde hij de namen der acteurs.

„Hier heb ik het!” fluisterde hij.

Ophelia — Alice Randolph.

„Dus toch!” zei hij; „zij is bepaald een ster. Maar waar kan zij gebleven zijn? Zij is verdwenen; merkwaardig!”

Deze en dergelijke gedachten hielden hem nog bezig, toen Raffles binnen kwam.

„Goeden morgen, waarde Charly!”; met deze woorden begroette de Groote Onbekende zijn vriend. „Wel, hoe gaat het je? Heb je goed geslapen?”

„Ik dank je, Edward. Ik hoop nu weer te kunnen werken”.

En terwijl hij met een veelbeteekenenden blik naar de courant wees, vroeg hij:

„Je hebt dit bericht met blauw potlood aangestreept en er een paar kruisjes bijgezet. Wat beteekent dat? Het is te betreuren, wat gebeurd is. Ik kan mij niet voorstellen, dat het verdwijnen der actrice in verband staat met den brand in den schouwburg. De politie zal den sluier wel spoedig opheffen. Inspecteur Baxter kan in deze zaak weer eens zijn licht laten schijnen. Let er maar op, Edward, als hij zelf niets uitrichten kan — en daarvan ben ik overtuigd — dan laat hij onzen vriend Marholm zoeken en aan dezen intelligenten man zal het spoedig gelukken, om de spoorloos verdwenen actrice aan haar familie en aan den schouwburg terug te geven.”

„Dat is niet meer noodig, Charly”, viel Raffles zijn jongen vriend in de rede.

„Dat is waarlijk niet meer noodig, want ik kom juist van miss Randolph.”

„Hoe? — Wat? — je komt van miss Randolph?”

„Ja zeker, mijn waarde. Voor een half uur heb ik haar nog gesproken!”

„Heeft de politie haar dus gesproken?” vroeg Charly.

„Wel neen, daar is geen sprake van! Zoo vlug gaat dat niet bij de politie! Door een toevallige omstandigheid heb ik kennis met haar gemaakt. Luister:

Miss Alice Randolph is gisterenavond geschaakt!”

„Geschaakt?” herhaalde Charly en keek lord Lister verwonderd aan.

„Ja, ja! Het is, zoo als ik zeg. Zij is tegen haar wil ontvoerd en door niemand anders dan door onzen nieuwen bekende, lord Tiffany.

De zaak heeft zich op de volgende wijze toegedragen.

Lord Tiffany is tot krankzinnig wordens toe verliefd op de beeldschoone tooneelspeelster. Maar zij wil niets van hem weten, omdat hij haar volkomen onverschillig en zij reeds langen tijd verloofd is met een jongen Duitschen beeldhouwer Thomas Keiling.

Maar de lord vervolgt haar overal, waar zij heen gaat, zoodat zij dikwijls ternauwernood onvluchten kan aan zijn vervolgingen.

Telkenmale als de kunstenaress moet optreden, zit hij in de loge, waarin wij hem gisteren ontmoet hebben; behalve de beide voorste plaatsen, waarop wij gisteren zaten, heeft hij de geheele loge voor langeren tijd afgehuurd en het bedrag vooruit betaald.

Dat was de oorzaak dat de overige plaatsen steeds onbezet bleven, als hij in de loge verscheen.

Maar de beide voorste plaatsen zijn steeds beschikbaar. De man houdt er van om achter andere personen te zitten en om dan alles, wat op het tooneel voorvalt, nauwkeurig te beschouwen”.

Hamlet zegt: „Al is dit ook dwaasheid, toch zit er methode in!”

Charly had deze woorden gezegd, terwijl zijn oogen vonken schoten.

„Ik zie, beste Charly”, antwoordde Raffles, „dat je Shakespeare goed kent. Dat doet mij genoegen! Doch luister nu verder:

Lord Tiffany was gisterenavond dus ook in den schouwburg. Miss Alice Randolph speelde Ophelia. Den vorigen dag had zij den vurigen vereerder nog afgewezen. Dit had echter zijn hartstochten nog meer geprikkeld. Kortom: toen de verwarring begon en alles

naar de uitgangen vluchtte, was het den lord gelukt, door een deur, die inderhaast niet gesloten was, op het tooneel te komen en vandaar in de kleedkamers der artisten.

Aan haar stem, die de woorden: „Help! Brand!” uitriep, had hij het meisje herkend en was nu, daar hij haar in levensgevaar dacht, achter de coulissen gesneld. En terwijl men de door den schrik bezwijmde intusschen in haar kleedkamer gedragen had, was hij haar ook daarheen gevolgd en had haar per auto naar zijn elegante woning laten brengen.”

„Maar hoe weet je dat alles, Edward?” vroeg Charly zijn vriend. „Daar de dame bewusteloos was en niets bemerkte van hetgeen er om haar voorviel, kan zij het je ook niet verteld hebben”.

„Dat is juist; je kunt goed raden. Maar ik ben nog niet aan het einde van mijn verhaal.

Thomas Keiling, de verloofde der actrice, een dood-arm, maar buitengewoon begaafd kunstenaar, heeft onder de werklieden van den schouwburg eenige vrienden, die hij als modellen gebruikte. Zij kenden zijn verhouding tot miss Alice Randolph en aan hen had hij verzocht, zijn meisje in bescherming te nemen.

Deze waren er dan ook tegen opgekomen, toen de lord de bewusteloze tooneelspeelster in de auto liet dragen.

Maar daar zij in haar theaterkleeding niet kon blijven en daar de arbeiders geen tijd hadden zich langer om haar te bekommeren, gelukte het den schaker, haar mede te voeren.”

„En hoe ben je dat alles te weten gekomen?”

„Heel eenvoudig, Charly. Uit den mond van mr. Thomas Keiling, die onmiddellijk van de ontvoering zijner bruid bericht ontving van de arbeiders.

Toen ik hedenochtend het verdwijnen van miss Randolph in de courant las, maakte de gedachte zich dadelijk van mij meester, dat lord Tiffany de handen daarbij in het spel moest hebben.

Je weet wel, Charly, dat ik om dergelijke zaken na te speuren in de wieg ben gelegd en mijn vermoedens werden versterkt door de verklaring van mr. Keiling, dien ik voor den schouwburg een levendig gesprek zag voeren met eenige employé's.

Wij zochten het adres van den schaker op en nadat ik met den woedenden beeldhouwer alles besproken had, ging deze, onder begeleiding van een der schouwburgarbeiders op weg, terwijl ik mij naar de woning der actrice begaf om daar haar aankomst af te wachten.

Na verloop van een goed uur verscheen zij onder

begeleiding van haar verloofde. Hij was nog steeds zeer opgewonden, want hij had, zooals de actrice mij vertelde, den lord een flink pak slaag toegediend.

Hij zal wel dadelijk bij ons komen", met deze woorden eindigde lord Lister zijn verhaal en wreef zich vergenoegd de handen.

„Ik heb hem verzocht om mij na het middagmaal te bezoeken, ten einde nog verschillende zaken met hem te bespreken.

En ik wil probeeren of ik hem voort kan helpen, want hij verdient dat in alle opzichten. Hij is zeer bekwaam. Ik heb mij daar persoonlijk van overtuigd”.

DERDE HOOFDSTUK.

De wraak slaapt niet.

Niet lang na dit gesprek werd mr. Thomas door den bediende aangemeld en op een wenk van Raffles trad hij binnen.

Het was een groot, slank jongmensch, met een fijn besneden, intelligent gelaat. Boven de donkerblauwe oogen welfde een hoog voorhoofd, dat omringd was door een krans van zwarte krullen.

Hij was armoedig gekleed; maar het sneeuw wit van zijn linnengoed viel terstond op en het uiterlijk van den beeldhouwer toonde er op, dat hij zoowel het leven als zijn kunst ernstig opvatte.

Raffles stelde mr. Keiling aan zijn secretaris voor.

Daarna namen de heeren plaats en de rook van sigaretten vulde spoedig het vertrek.

Charly drukte den kunstenaar hartelijk de hand en verzekerde hem van zijn deelneming in de zeer onaangename gebeurtenis.

„Het is als een groot geluk te beschouwen", aldus begon Raffles het gesprek, „dat uw verloofde, miss Randolph, niets geleden heeft door deze geschiedenis.

Eenige dagen rust zullen haar zeker wel volkomen herstellen”.

„Dat hoop ik ook", antwoordde de beeldhouwer; „maar de schrik, die haar overviel, toen zij in een vreemde woning uit haar bezwijming ontwaakte en zich tegenover den gehaten man bevond, was niet gering. Zij zal daaraan zeker wel haar geheele leven denken.

U weet niet", ging hij voort, „hoeveel kommer en angst deze man haar reeds veroorzaakt heeft. Het is treurig, dat er geen middelen zijn, hem voor altijd

van zijn dwaasheid te genezen. Maar als men zoo schatrijk is als hij —”

„Maar mijn waarde heer Keiling", zei Raffles, „zou lord Tiffany dan inderdaad zooveel geld hebben? Wat is hij eigenlijk? Waar komt hij vandaan? Wat doet hij hier in Londen? Weet gij niets naders van hem?"

„Ja zeker, mr. Bird" — onder dezen naam had Raffles zich aan den beeldhouwer voorgesteld — „hij heeft mijn verloofde genoeg van zijn rijkdom verteld en haar de verlokkelijkste aanbiedingen gedaan. In hoeverre zijn woorden op waarheid berusten, kan ik natuurlijk niet beoordeelen.

Hij geeft voor, mijnen in Chili te bezitten en vertelt, dat hij thans een plezierreis door Europa maakt. Voor zaken is hij in Londen en hij heeft het voornemen, van hier uit direct weer naar Chili terug te keeren; maar hij wil dit niet eerder doen, dan nadat mijn verloofde haar toestemming tot een huwelijk gegeven heeft, of tot dat zij er toe besluit, hem vrijwillig naar Zuid-Amerika te volgen”.

„Dat is een rare snaak", riep Raffles lachend uit, terwijl Charly verwonderd zijn hoofd schudde.

„Is het eerste blauwtje hem niet voldoende?"

„U ziet zelf, mr. Bird", antwoordde de beeldhouwer, „dat hij zich ondanks alle tegenspoeden niet ontmoedigen laat. Hij beproeft het telkens weer opnieuw, mijn verloofde te naderen, en hij vindt door zijn geld daar altijd nieuwe hulpmiddelen voor, zoodat hij in den laatsten tijd voor niets meer terugdeinst”.

„Dat is ongehoord”, viel Charly hem in de rede, die bij ieder woord van den jongen, sympathieken man hoe langer hoe opgewondener werd.

„Geef hem toch een behoorlijk aandenken, dat hij zoo spoedig niet vergeet.”

„Ik heb dit reeds verscheidene keeren gedaan, doch slechts met dit gevolg, dat de lord bij de eerstvolgende gelegenheid nog veel brutaler in zijn optreden werd”.

„Nu, hij moet mij niet te na komen”, riep Charly dreigend uit, terwijl hij van zijn stoel opsprong. „Hij zou dan onmiddellijk van hier verdwijnen en zich in de eerste jaren niet meer laten zien”.

„Flink zoo, boy!” riep Raffles er tusschen in.

„Doch wacht eens” — en hij wendde zich tot den jongen kunstenaar — „ik heb een idee. Het is eigenlijk maar een poging. Doch na alles, wat ik nu van lord Tiffany gehoord heb en volgens mijn persoonlijke ondervindingen, zal deze weg wellicht tot het doel leiden”.

„Ik zou u daarvoor van harte dankbaar zijn, mr. Bird”, sprak de beeldhouwer met glinsterende oogen en gaf Raffles de hand, die deze hartelijk drukte.

Daarna ging deze voort:

„Ik geloof het middel gevonden te hebben, dat u en miss Alice Randolph van de vervolgingen van dezen man zal verlossen.

De zaak is zeer eenvoudig”.

Vóórdat Raffles verder sprak, keek hij den jongen man eenige oogenblikken doordringend aan.

Mr. Keiling kon nauwelijks zijn spanning bedwingen.

„En die is, mr. Bird?” vroeg hij opgewonden.

„Ge daagt hem uit!” riep lord Lister uit.

„Hem uitdagen!” herhaalde de beeldhouwer, die zoo overbluft was, dat hij in het geheel niet wist, wat hij zeggen moest.

„Ja, ge daagt hem tot een tweegevecht uit. Wilt ge niet? Hebt ge geen moed?”

Bij deze laatste woorden begon mr. Keiling als een riet te beven en werd zijn gelaat vuurrood.

Het duurde eenige oogenblikken, vóórdat hij kon spreken.

„Vergeef mij, mr. Bird, dat ik een oogenblik aarzelde, voor ik u antwoordde. Uw vraag kwam zoo onverwacht en is zoo vreemd, dat ik inderdaad niet recht weet, hoe ik mij daarin gedragen moet.

Moed heb ik genoeg, meer dan genoeg. Daaraan ontbreekt het niet”.

„Waarom aarzelt u dan?” vroeg Raffles, toen hij

de verlegenheid van den jongen man opmerkte. „U hebt een zeer gewichtige reden voor uw uitdaging. Het doet mij genoegen, dat ik mij niet in u bedrogen heb. Laat mij maar begaan. U zult zien, dat ik de overwinning behaal: in de eerstvolgende dagen verlaat lord Tiffany Londen en Engeland, om naar Chili terug te keeren”.

De beeldhouwer keek Raffles ongeloovig aan, doch daar diens gelaatsuitdrukking ernstig en kalm was en ook Charly met levendige belangstelling luisterde, stond hij op, liep de kamer eenige keeren op en neer, bleef toen voor Raffles staan, die hem nauwkeurig had gadeslagen, en sprak toen verheugd:

„Mr. Bird, ik heb reeds zooveel aan uw goedheid en vriendelijkheid te danken, niettegenstaande ik eerst hedenvoormiddag kennis met u maakte. Ik weet niet, of ik zooveel deelneming verdien, doch wees er van overtuigd, dat, wanneer u mij helpt, den last, die reeds sedert weken op mij ligt en die mij bij ieder werk van eenig belang hindert, van mij af te wenden, zou ik daar gedurende mijn geheele leven dankbaar voor zijn”.

Raffles was eveneens opgestaan en stond nu tegenover den jongen man. Toen deze geëindigd had, reikte hij hem beide handen en sprak:

„Ik heb waarlijk niet eerst uw verzekering noodig. Ik weet, dat u een man van eer bent, en het verdient, uit uw netelige positie ontrukkt te worden. Gij zijt buitengewoon begaafd — ik was in de gelegenheid dit heden in de woning van uw bruid op te merken, toen ik de kunstwerken zag, die u gemaakt hebt.

En nu verzoek ik u, mr. Keiling, om daarover geen woord meer te spreken. De zaak is volkomen in orde en afgehandeld. Laat ons nu overleggen, wat er te doen is, om den gentleman voor goed onschadelijk te maken, want daar gaat het om.

Zoo als gezegd”, ging Raffles voort en hij stak een nieuwe sigaret op, „u moet lord Tiffany tot een duel uitdagen. Op pistolen! Al het overige zal ik in orde brengen.

Deze heer, die mijn vriend is”, en hij wees op Charly Brand, „zal uw secondant zijn. Hij zal de uitdaging aan uw tegenpartij overbrengen. Wat er verder zal gebeuren, hangt af van het gedrag van lord Tiffany. Ik ben benieuwd, hoe hij de zaak opvatten zal. Als ik mij niet vergis, dan wordt het een aardige grap”.

„Wat moet ik hem schrijven, mr. Bird”, vroeg de beeldhouwer. „Ik ben in zulke zaken even onervaren als een kind en weet niet, hoe ik de zaak behandelen moet.”

„Laat u dat gerust aan mij over. U zult mij wel toestaan, dat ik de tegenpartij uitdaag uit uw naam. Zoo als gezegd, zal al het overige er van afhangen, hoe lord Tiffany de zaak zal opvatten. Het spreekt wel van zelve, dat ik u van alles, wat ik in dezen doen zal, onmiddellijk bericht geef, opdat gij geheel op de hoogte zijt”.

„Ik dank u hartelijk voor uw goedheid, mr. Bird”, antwoordde de beeldhouwer.

„Ik stel mijzelf en de toekomst mijner bruid in uwe handen. Ik vertrouw u in alle opzichten en ben er van overtuigd, dat u de zaak tot een goed einde zult brengen. Wanneer mag ik terugkomen?”

„Wacht rustig, totdat ik u schrijf of u persoonlijk opzoek. Zoo lang dit niet gebeurd is, verzoek ik u, dit huis niet te betreden, opdat lord Tiffany niet achterdochtig wordt. En nu, leef wel! Ik hoop u goede berichten te kunnen geven, zoodra wij elkander weerzien.”

De kunstenaar schudde John Raffles dankend de hand, daarna nam hij afscheid, ook van Charly.

Toen de beide vrienden alleen waren, begon lord Lister luidkeels te lachen.

„Dat wordt weer een leuke mop, Charly; ik heb een prachtig idéé. Buitendien,” voegde de Groote Onbekende er ernstig bij, „zal door mijn maatregelen de mijnbezitter behoorlijk gestraft worden.”

„Dat heeft de schurk ook wel verdiend,” riep

Charly. „Vertel mij, wat je doen wilt Edward, ik ben zeer nieuwsgierig.”

„Dat is heel eenvoudig. Jij moet morgen voormiddag naar lord Tiffany gaan, je onder een gefingeerden naam aan hem voorstellen en zeggen, dat je gekomen bent uit naam van den beeldhouwer Thomas Keiling, om de uitdaging over te brengen. Duel op pistolen. Afstand vijftien schreden. Kogelwisseling totdat een der beide partijen getroffen is. Ik geloof, dat deze voorwaarden moeilijk genoeg zullen zijn en dat ik mijn doel er mede bereiken zal.

Nu komt de hoofdzaak. Morgen vóórmiddag, als je de uitdaging overbrengt, zal ik aanwezig zijn.

Kijk mij niet zoo verbluft aan, Charly,” ging John Raffles voort, toen hij bemerkte dat zijn secretaris, bij de laatste woorden, hem verwonderd aankeek. „Het is, zooals ik zeg; ik zal waarschijnlijk aanwezig zijn, wanneer je de uitdaging overbrengt. Het moet natuurlijk den schijn hebben, dat wij elkaar niet kennen en elkaar nog nooit gezien hebben. Mijn naam is dan mr. Jones, onthoud dat goed. Dat is voorloopig alles, wat ik je te zeggen heb.

En nu zal ik mijn maatregelen nemen voor morgen. Ik heb je vanavond niet meer nodig. Doe dus, wat je wilt, ik moet uren lang aan het werk.”

Hiermede namen de beide vrienden afscheid. Raffles ging aan zijn bezigheden, terwijl Charly Brand heenging, om op aangename wijze den tijd in de stad te verdrijven.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een intermezzo.

Scotland Yard was weer eens in rep en roer.

Inspecteur Baxter had de beambten opgeroepen en opgewonden gemaakt. Zij renden en joegen doelloos door elkaar. En niemand van hen wist, wat er eigenlijk te doen was. Maar de schrik was hen om het hart geslagen en met een beangst gemoed trachtten zij het vertrek van den „geweldenaar” te vermijden, of, wanneer zij daar absoluut moesten zijn, zoo spoedig mogelijk weer weg te gaan.

De oorzaak was, dat inspecteur Baxter een zeer kwade bui had.

Hij was woedend en het moest wel een zaak van buitengewoon belang zijn, waardoor hij zoo opgewonden was en bijna krankzinnig werd.

Hij liep onafgebroken in zijn vertrek op en neer, de handen op zijn rug.

Grootsche plannen schenen hem bezig te houden en de agenten, die het vertrek binnentraden of er uitgingen, waagden het niet hem te storen.

Maar telkens keek hij een der agenten met woedenden blik aan.

Dat was dan iederen keer voor den angstigen man het teeken, dat hij zijn mondeling rapport mocht uitbrengen en terwijl deze sprak, ging inspecteur Baxter iederen keer weer naar het venster.

Zoo herhaalde zich dit spel reeds geruimen tijd en nog steeds kwamen er meer agenten, om hun rapporten uit te brengen.

De secretaris en vertrouweling van den inspecteur, detective Marholm, die aan een tafel zat, was de eenige persoon die kalm de schriftelijke rapporten nazag.

Met de grootste koelbloedigheid doorbladerde hij de vóór hem liggende papieren.

Reeds had hij dertig rapporten doorgezien en nog steeds nam het aantal personen niet af, die binnenkamen.

Hoe meer er verschenen, hoe opgewondener de inspecteur van politie werd.

Hij scheen hoe langer hoe zenuwachtiger te worden;

hij liep steeds vlugger heen en weer, stiet tegen een stoel, tegen de kachel en viel bijna over het tapijt; dan bleef hij weer eens bewegeloos staan of schermde met zijn handen in de lucht, om ten slotte zijn wandeling opnieuw te beginnen en eindelijk op een drafje door het vertrek te loopen.

Dat was zelfs voor den goeden, ijverigen Marholm te erg. In het begin had hij met een vergenoegd gelaat zijn werk verricht en slechts voor en na met een vluchtigen blik naar zijn razenden chef gezien.

Maar hoe langer hij de rapporten had nagelezen en hoe sneller de binnenkomende agenten hun rapporten uitbrachten, om zoo spoedig mogelijk weer weg te kunnen komen, des te onrustiger werd de gemoedelijke „vlooi”.

Vermoeid door de buitengewoon vele werkzaamheden, keek hij zijn chef aan, wiens houding hem veel zorg baarde.

Zóó had hij den inspecteur van politie nog nooit gezien. En men moest inderdaad veronderstellen, dat men met een krankzinnige te doen had, als men hem zoo door de kamer zag loopen.

Zijn bewegingen werden steeds drukker, terwijl de „vlooi” zich de zweetdruppels van het voorhoofd wiesch.

Doch hij bleef aan zijn werk, want de zenuwachtigheid van zijn chef was ook op hem overgegaan.

Daarom gaf hij den aan de deur staanden agent een teeken, om met zijn rapport nog zoo lang te wachten totdat hij weer kalm geworden was.

Intusschen liep Baxter onafgebroken als een woedende stier heen en weer. Hij lette er niet eens op, dat thans niemand tot hem sprak; hij scheen zelfs den bij de deur wachtende niet eens op te merken.

Marholm stond langzaam op, ging naar het schrijfbureau van den inspecteur en nam een pen uit een doosje, die hij dadelijk in een penhouder stak.

Met den penhouder in de hand, wilde hij zich juist weer naar zijn plaats begeven, toen hij plotseling door den inspecteur teruggestooten werd. De stoot was zóó

hevig, dat de chef en de secretaris beiden op den vloer vielen.

Onder het vallen uitte Baxter een luiden kreet — de pen van Marholm was in zijn linkerarm gedrongen.

De inspecteur deed moeite om weer overeind te komen; in zijn verwarring wilde hij iets grijpen.

De tafel van Marholm stond in zijn nabijheid. Hij greep toe, maar het gewicht van den zwaren man was grooter dan het gewicht der tafel.

Deze viel om en voordat de toesnellende agent, die tot nu toe sprakeloos bij de deur had gestaan, het beletten kon, viel de tafel met den scherpen kant op het lichaam van den inspecteur.

Zowel de blanco als de beschreven papieren, die op tafel lagen, geraakten in volslagen wanorde. Zij gleden van de tafel af en den „geweldenaar” in het gelaat en nu vloeide de inkt uit den pas gevulden inktkoker in groote, zwarte golven neer.

De inkt liep over het papier en vloeide over het witte overhemd van den inspecteur, over zijn lichtblauwe das, over zijn rood gelaat en druppelde langs zijn beide ooren op het vloerkleed.

Dit alles was het werk van een oogenblik. Van schrik was de smartkreet den inspecteur in de keel blijven steken. Maar toen nu ook de tafel op hem was gevallen en de natte papieren zijn aangezicht bedekten, zoodat hij niet kon zien wat er eigenlijk gebeurd was, toen schreeuwde hij, alsof hij levend gebraden moest worden.

„Hulp! ter hulpe!” klonk het door de kamer en in een oogenblik was het vertrek met agenten gevuld, die sprakeloos rondkeken en niet konden begrijpen, wat er gebeurd was.

Marholm was de eerste, die weer tot bezinning kwam.

De heele geschiedenis was zoo snel in haar werk gegaan en zoo onverwacht, dat ook hij eerst aan een groot ongeluk dacht.

Maar ook reeds in het volgende oogenblik begreep hij den toestand.

Hij lag naast zijn chef op den grond en was met den schrik vrijgekomen.

Toen hij weer opgestaan was, begon hij luidkeels te lachen.

De toestand, waarin zijn heer en meester zich bevond, was dan ook om te schaterlachen.

Maar de goede Marholm beet zich op de lippen.

Ofschoon hij den inspecteur dit geval van ganscher harte gunde, wilde hij toch niet, dat de aanwezige agenten den spot er mede zouden drijven.

Het gelukte hem dan ook, om inspecteur Baxter, die wild om zich heen sloeg, tot bedaren te brengen.

Twee agenten bevrijdden hem van den last, die op hem lag. Twee anderen zochten de met inkt bevlakte papieren bijeen en weer anderen droegen met de hulp van Marholm, den luid steunenden chef naar een ander vertrek en legden hem op de canapé neer.

Daarna werden de stukken van den gebroken inktkoker opgeraapt, het vloerkleed opgerold en de zwarte plekken op den vloer zoo goed mogelijk verwijderd.

Intusschen hielden een dokter en een ziekenverpleegster zich met den inspecteur bezig.

De dokter constateerde, dat, behalve de kleine wonde, die door de pen veroorzaakt was, alles goed was afgelopen.

Nadat de verpleegster den patient de inktvlekken had afgewasschen, stond de inspecteur, door haar ondersteund, op, liet zich naar een stoel brengen en viel daarin neer als een gebroken man.

Daarna liet hij Marholm roepen.

Toen de „vloer” voor hem stond, keek hij hem een poos sprakeloos aan.

De detective moest al zijn krachten inspannen, om bij het zien van zijn chef niet te lachen.

Eindelijk reikte inspecteur Baxter zijn secretaris de hand en zei:

„Ik dank je, Marholm, je hebt mij het leven gered. Als jij er niet geweest was, dan zou de zware tafel misschien op mijn hoofd gevallen zijn en dan had ik zeker een zware verwonding opgelopen.

Ik dank je nogmaals en ik zal je deze daad beloonen. Misschien kan ik je daarvoor een reddingsmedaille verschaffen. Deze onderscheiding heb je, door je heldhaftig gedrag, drievoudig verdiend.

En nu, mijn beste Marholm, willen wij te zamen weer aan het werk gaan.

Voor vandaag echter zou ik dit gaarne aan jou alleen willen overlaten. Ik voel mij te zwak, om helder te kunnen denken.

Bestel een rijtuig voor mij; ik wil naar huis gaan en mij ter ruste begeven. Ik hoop, in een paar dagen weer geschikt voor den dienst te zijn.

En als een bijzonder blijk van vertrouwen geef ik je al mijn zaken in handen. Vergeet niet, welk een verantwoordelijkheid je door de overname van deze gewichtige functie op je neemt, en toon dat je een voorbeeld van moed, vastberadenheid en intelligentie bent, zooals dat een leerling van mij betaamt.

Ziehier”, voegde Baxter er aan toe, „de sleutels

van mijn schrijfbureau. In het onderste zijvak rechts staan een paar flesschen ter versterking”.

„Ik weet dat, mijnheer de inspecteur,” haastte zich Marholm verheugd te zeggen.

„En in de kleerkast — hier is de sleutel — staat op de hoedenplank links in den hoek een kistje sigaren van de soort, die je zoo gaarne rookt.”

„Dat weet ik ook al, mijnheer de inspecteur!” herhaalde de vlooi, en zijn oogen begonnen verheugd te glinsteren.

„Heeft mijnheer de inspecteur mij nog iets te zeggen?”

„Ja, Marholm, rook niet al de sigaren op — niet alle — hoor je?”

„Jawel, mijnheer de inspecteur”, antwoordde de „vlooi” en werktuigelijk, zoo als hij het wel honderd malen uit den mond van den inspecteur had gehoord, voegde hij er aan toe: „Ik zal alles in orde brengen!”

„Mooi, mooi!” antwoordde Baxter en knikte met het hoofd. „Dat was alles, wat ik je te zeggen had, Marholm!”

De „vlooi” maakte van vreugde bijna een lichtsprong, bezon zich echter nog bijtijds en liet een auto bestellen.

Daarna hielp de secretaris zijn chef de overjas aantrekken, gaf hem zijn stok en begeleidde hem tot aan de deur.

Een agent ging voor hem aan om de deuren te openen en te sluiten en om den inspecteur in de auto te helpen.

Toen de agent de deur van de auto sluiten wilde, gaf Baxter Marholm nog een wenk om bij hem te komen.

Met opgewonden stem zei hij:

„Ik had de hoofdzaak bijna vergeten.

Raffles! — Raff — les! — Raff — les!!”

Deze woorden werden den inspecteur als het ware uit den mond geperst.

„Marholm, vergeet toch vooral Raffles niet! — Raffles!

Het ongeluk dat mij heden is overkomen, heb ik ook aan hem te danken.

Verlies het spoor niet, dat ik met groote moeite gevonden heb.

Hij, hij alleen heeft de jonge, mooie tooneelspeelster, miss Alice ontvoerd. Hoor je, Marholm! Hij heeft een meisje, een jonge dame ontvoerd! Hij is handelaar in blanke slavinnen! Een schurk! Duizend pond belooning aan dengene — den — gene, die — die —”

De volgende woorden bestieven hem op de lippen. Marholm sloeg vlug de deur van de auto dicht, gaf den chauffeur het adres van den inspecteur op en gebood hem om uiterst voorzichtig te zijn.

Hij zei tot den chauffeur, dat zijn passagier een gevaarlijk mensch was, die pas uit de gevangenis was ontslagen.

Hij mocht hem niets onaangenaams laten hooren, want een tijger kon niet gevaarlijker zijn dan hij.

Met deze vermaning verliet hij den verbluften chauffeur. Deze keek nog eens angstig naar zijn passagier, zette daarna den motor in beweging en reed weg.

Marholm keerde naar het bureau terug, waar eenige collega's hem reeds met gespannen nieuwsgierigheid wachtten.

Trotsch als een koning kwam hij binnen.

Hij bekeek de aanwezigen met scherpe blikken en toen de mannen hem verzochten om hem het merkwaardige geval te vertellen, keek hij de aanwezigen met ernstige, gebiedende blikken aan en zei, terwijl hij met de hand naar de deur wees:

„Gaat, mijnheeren! Gaat aan uw werk! Hier is de plaats niet voor vertrouwelijke gesprekken. Wij zijn in dienst en op ons rust de plicht om te waken over het wel en wee van de grootste stad der wereld; over de stad met zes millioen inwoners.

Weet gij, wat dat zeggen wil? Dat wil zeggen, dat ieder de hem aangewezen taak naar zijn beste weten moet behartigen; hij is een rad van de groote machine, die politie heet.

Ik, mijnheeren,” ging hij met verheffing van stem voort, „sta thans voor u als de plaatsvervanger van den inspecteur van politie, die eenige dagen rust moet nemen om weer op verhaal te komen.

Gij ziet hier nog de laatste sporen van de vreeselijke catastrofe” — hij wees naar de zwarte inktvlekken op den grond — „weet gij wat dat is? Bloed! Het warme levensbloed van onzen hooggeëerden inspecteur van politie Baxter.

Dat bloed is wel een weinig donker, niet waar?” voegde hij er bij, toen hij de verwonderde gezichten van de omstanders bemerkte; „dat komt er van, dat onze chef van zijn prilste jeugd af aan een ander karakter had dan andere stervelingen.

En zonder verdere verklaringen zal het u nu ook wel duidelijk zijn, waarom onze chef dikwijls zulke donkere, geheimzinnige woorden sprak en soms zulke onbegrijpelijke orders gaf.

Dat ligt aan het bloed, zooals gij met eigen oogen

constateeren kunt. Zoo zwart als de nacht — of als inkt.

Daarom kon hij tot dusverre ook John Raffles, den spitsboef, niet vinden en hem evenmin zien, zelfs als deze, wat reeds dikwijls gebeurde, in eigen persoon voor hem stond.

De schuld daarvan is alleen te wijten aan het zwarte bloed.

En ter herinnering aan den dag van heden, waarop onze inspecteur van een gedeelte van zijn donker levenssap bevrijd werd, willen wij dat gedeelte van den vloer, dat met zijn bloed gedrenkt werd, laten uitzagen en onder ons verdeelen. Wij willen de stukken als een reliquie steeds bij ons dragen en zij zullen ons tegen nood en dood beschermen; een gedeelte van de wonderbare kracht, die de zwarte druppels bevatten, moge, naar wij hopen, in onze zielen overgaan en daarin opbloeien tot roem en eer van ons vaderland, van onze eenige stad Londen en vooral tot heil en glorie van onzen onvergetelijken inspecteur van politie!"

Uitgeput door de lange en moeilijke toespraak, zweeg de „vloer". Allen keken hem verwonderd aan.

Hij kwam hen zoo geheel veranderd voor en die het dichtst bij hem stonden, gingen eerbiedig een stap achteruit.

Het grootste gedeelte der agenten had de toespraak niet begrepen.

Maar, daar de langjarige vertrouwde van hun chef, die tevens zijn secretaris was, in zulke vreemde woorden tot hen sprak, zou alles wel zoo zijn als hij verteld had.

Wel is waar waren zij na zijn toespraak even wijs als te voren, maar het raadselachtige van hetgeen er was voorgevallen, nam bij hen steeds meer den schijn aan alsof het iets zeer belangrijks was geweest.

Niemand wist iets van de zaak en de eenige getuige van het „drama", de man, die bij de deur had gestaan, was niet aanwezig.

Deze had misschien eenige opheldering kunnen geven.

Maar Marholm had hem, voordat hij het vertrek verliet, de strengste stilzwijgendheid opgelegd.

Het succes van de „vloer" was daarom volmaakt.

Dat bleek dadelijk, toen Marholm opnieuw begon.

De agenten, die tot dusverre ordeloos om hem heen hadden gestaan, stelden zich nu behoorlijk in positie.

Gelijk een generaal, die zijn troepen inspecteert, keek hij de agenten ernstig en uitvorschend aan.

Daarop tastte hij in zijn zak, kreeg de sleutels van

het schrijfbureau van zijn chef te voorschijn en legde ze voor zich neer op de tafel van den inspecteur.

Aller oogen waren op zijn bewegingen gevestigd.

Hij nam den bos sleutels, het teeken zijner waardigheid, weer ter hand, ging daarmee naar de kleerkast van zijn chef, ontsloot die en haalde uit een hoek een kistje sigaren te voorschijn.

Toen hij naar de kast ging hadden de manschappen daarvoor front gemaakt.

Marholm opende het kistje en keek erin.

Een tevreden trek kwam op zijn gelaat.

Het kistje was bijna vol, er waren slechts drie sigaren uitgenomen.

Met zijn schat in de hand ging de „vloer" naar de deur.

Daarna riep hij luid met het gelaat naar de manschappen gewend:

„Geeft acht! Treedt aan! Ieder krijgt drie sigaren en gaat dan heen om zijn dienst te doen. Voorwaarts, marsch."

De stappen van de agenten klonken door het vertrek.

Toen de eerste voor Marholm stond hield hij hem het kistje voor en nadat de man er zijn sigaren had uitgenomen, wees Marholm hem naar de deur, waarop hij verdween. De anderen volgden dit voorbeeld.

Nauwelijks was de deur achter den laatste gesloten, toen de agenten in het zoo juist verlaten vertrek iets hoorden vallen, daarna nog iets — en nog iets.

Verschrikt bleven zij in de gang staan en luisterden.

Toen hoorden zij een geweldig geluid; het was een gebrul en geknor en daar tusschen door eenig gegil.

Ontsteld bleven zij staan; hun knieën knikten en zij voelden, dat een koude rilling hen door de leden ging.

Na eenigen tijd hielden de geluiden op.

De moedigste der manschappen waagde het nu, de deur heel langzaam en zacht te openen en bij hetgeen hij nu zag, was hij zeker op den grond gevallen, als de man, die achter hem stond, hem niet had vastgehouden.

Marholm liep namelijk als een razende door het vertrek; hij maakte allerlei bespottelijke bewegingen, hilde en lachte, schreeuwde, en was oogenschijnlijk uitgelaten van vrolijkheid.

Daarna ging hij in postuur staan, kruiste de handen over zijn rug en liep met groote passen het vertrek op en neer.

Zijn bewegingen werden steeds sneller; hij gedroeg zich als een wild dier.

Thans kwam hij langs de deur en zag het angstige

gelaat van den man, die zijn hoofd door de ruimte had gestoken.

Marholm snelde naar de kleerkast, nam daaruit een oude laars en wierp die met alle kracht tegen de deur, zoodat de slag door het gansche gebouw dreunde.

Met een angstkreet was het hoofd, dat in de deur-opening verschenen was, verdwenen en toen Marholm bij de deur kwam, hoorde hij het woeste heen en weer loopen van de manschappen.

De „vloer” sloot de deur en draaide den sleutel in het slot om.

Daarna nam de detective de laars op, smet die

terug in de kleerkast en ging in den gemakkelijken leuningstoel zitten, voor de schrijftafel van den inspecteur van politie.

Daarop opende hij een der vakken van het bureau, nam daaruit een flesch wijn en een der daarnaast staande glazen, schonk het vol en dronk het leeg.

Dit herhaalde hij verscheidene malen, totdat hem een aangename rust en vermoeidheid overviel; hij ging achterover in den leuningstoel liggen, sloot de oogen en een diepe, regelmatige ademhaling kondigde weldra aan, dat hij in de armen van Morpheus rustte.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een uitdaging.

Lord Tiffany, de rijke mijn-eigenaar uit Chili, zat in een weelderig gemeubileerd vertrek van zijn gehuurde villa die in de westelijke voorstad van Londen gelegen was, toen men hem het bezoek van een vreemdeling aankondigde.

De Amerikaan schrok eerst geweldig.

Hij keek op zijn horloge, dat het tiende uur in den morgen aanwees.

Hij stond uit zijn gemakkelijken leuningstoel op, waar hij in gezeten en de „Times” gelegen had, ging voor den grooten spiegel staan, bekeek zijn toilet en gaf een wenk met de hand, waarop de bediende den vreemdeling in het vertrek geleidde.

Lord Tiffany ging hem eenige stappen tegemoet.

Over den drempel van het vertrek kwam een slanke, voorname verschijning, gekleed in een onberispelijk gezelschapstoilet.

„Neem het mij niet kwalijk, indien ik u stoor,” zei de vreemde en maakte een beleefde buiging voor den lord. „Mijn naam is Jones — William Jones.

Ik heb toevallig van een mijner bekenden gehoord, dat u hier in Londen vertoeft en ik neem de vrijheid om uwen raad in te winnen omtrent handelszaken.”

„Dat is mij zeer aangenaam,” gaf de lord ten antwoord en verzocht zijn bezoeker om plaats te nemen.

„Voor zaken ben ik altijd te spreken. Ik verzoek u, mij te zeggen, waarmede ik u van dienst kan zijn.”

„Het betreft de levering van groote hoeveelheden salpeter, waartoe ik mij per contract verbonden heb en daar u, zooals ik vermoed, jaren lang in Zuid-Amerika gewoond hebt, en de toestanden in Chili wel zeer nauwkeurig zult kennen, wilde ik gaarne weten welke van de groote maatschappijen aldaar ge mij kunt aanbevelen.

Een mijner handelsvrienden, wiens naam ik echter niet mag noemen, heeft mij naar u verwezen en mij uw adres verstrekt.

Ik hoop, dat u zoo vriendelijk zult zijn mij raad te geven!”

„Zeer gaarne, mr..... mr..... hoe is toch uw naam, mr.....”

„William Jones,” antwoordde Raffles, want hij was de vreemdeling.

„Juist! mr. Jones, ik wil u gaarne met raad en daad bijstaan.

Overigens,” zoo vervolgde hij, „uw vriend schijnt goed op de hoogte te zijn; hij heeft u namelijk een zeer goed adres gegeven. Ik bezit zelf uitgebreide salpetermijnen in de nabijheid van Santiago en daarom kan ik u over alles nauwkeurig inlichten.

Wilt u rooken? Als het u belieft!”

In dank nam Raffles uit den hem toegereikten sigarenkoker van den Amerikaan een zware Havana-sigaar en stak die op.

Lord Tiffany deed hetzelfde.

Nadat de beide heeren eenige minuten gerookt hadden, sprak de mijneigenaar:

„U zult er wel over verwonderd zijn, dat ik, Engelsch lord, naar Zuid-Amerika gegaan ben en dat ik daar voor goed gedomicilieerd ben!

Dat is een lange geschiedenis, die ik u later wel eens zal mededeelen.”

Lord Lister maakte een buiging.

„Maar de meeste bijzonderheden wil ik u heden in korte woorden vertellen.

Door langdurige oneenigheden in mijn familie, zoo wel als door andere omstandigheden, werd ik, toen ik nog jong was, genoodzaakt naar Amerika te verhuizen.

Daar heb ik gedurende tien jaren een avontuurlijk leven geleid, ben overal geweest en ten slotte heb ik mij in Chili gevestigd.

Daar leerde ik de kinderlooze weduwe van een miljonair kennen, die haar, behalve een aanzienlijk kapitaal aan geld, ook nog uitgestrekte landerijen naliet.

Van jongs af mocht ik mij gaarne in ondernemingen steken”, ging lord Tiffany voort en streek zich

zag schitteren, over het smalle aristocratische gelaat.

„Het viel mij daarom niet moeilijk om te bewerken, dat ik met de bezittingen van mijn aanstaande vrouw — ik bedoel de rijke weduwe — veel geld kon verdienen.

Het eerste wat ik deed, was met de vrouw te trouwen”.

Deze woorden klonken zoo eigenaardig uit den mond van lord Tiffany, alsof hij wilde beweren, dat het niet mogelijk geweest was, anders te handelen.

Raffles kon een glimlach niet onderdrukken, toen hij deze opgeschreefde woorden van den Amerikaan hoorde.

Dat was dus de eerste streek.

„Ik verdeelde daarna de landerijen en liet mijnen aanleggen, die ik verhuurde, zoodoende ben ik zeer rijk geworden.”

Met deze woorden eindigde hij met een lachje zijn verklaringen en keek zijn bezoeker aan.

„Dat is fameus!” zei Raffles, om de ijdelheid van den mijneigenaar te versterken; want met zijn scherpzinnigheid en menschenkennis had hij spoedig opgemerkt, dat deze eigenschap de zwakke zijde van den lord was. En juist in deze zwakke zijde wilde hij zijn slachtoffer aantasten.

„U bent inderdaad een buitengewoon bekwaam koopman”, zei hij, „daar behoort veel werkkraft en vlijt toe. Maar ik wil gaarne bekennen, dat ik voor zoo iets niet geschikt ben. Iedere mensch schijnt zijn afzonderlijke kringen te hebben, waarin hij zich beweegt en waarin het veld van zijn werkzaamheden ligt. Ik zou wenschen, dat het geluk mij even gunstig ware geweest, als u mylord. U moet u toch waarlijk gelukkig gevoelen!”

„Dat doe ik ook, waarde mr. Jones en dat ben ik ook”, zei de mijneigenaar en wreef zich vergenoegd in de handen. „Er ontbreekt mij niets, slechts eenige afleiding en ik ben hierheen gekomen om te zien of ik die vinden kan. Al behoor ik niet meer tot de allerjongsten, mijn hart en mijn bloed zijn toch warm warm gebleven.”

„U bent dus weduwnaar?” vroeg Raffles, die dit reeds van den beginne af vermoed had.

„Ja, reeds sedert zes jaren en u weet toch wel, wat dat zeggen wil, wanneer men aan vrouwelijk gezelschap gewend was.

Maar komaan; ik verheug mij erover, dat u mij hebt opgezocht. Wij willen een glas wijn drinken. Over zaken kunnen wij dan later spreken.”

„daarbij met de hand, waaraan men diamanten ringen

Bij deze woorden stond de millionair op en belde.

Hij gelastte den binnenkomenden bediende, om twee flesschen wijn te brengen.

Raffles liet den lord rustig zijn gang gaan en bekeek hem met aandacht, toen hij naar zijn schrijfbureau ging, in het voorbijgaan nog eerst even in den spiegel keek, daarna een lade opentrok, daaruit het portret van een jonge dame nam en daarmede naar Raffles, alias mr. Jones, terugkeerde.

Intusschen was de bediende binnengekomen, zette twee geopende wijnflesschen op een tafeltje, daar naast twee kristallen glazen en bracht vervolgens het tafeltje naar de beide heeren en zette dit voor hen neder.

Daarop verwijderde hij zich weer.

Lord Tiffany vulde de glazen en nadat hij met Raffles had geklonken, zette hij zijn glas weer op tafel, nam het portret in zijn rechterhand en reikte het lachend den Grooten Onbekende.

„Hoe bevalt u deze vrouw, waarde heer?” vroeg hij Raffles en keek hem nauwkeurig aan. „Daar zit ras in. Ik zeg u, dat het origineel nog duizend maal mooier en pas achttien jaar oud is!”

Hij streek zenuwachtig over zijn reeds grijs worden puntbaard en vervolgde:

„Deze zou eerst mijn tweede vrouw worden. Maar mijn pogingen zijn op moeilijkheden afgestuit. Bedenk toch eens, hoe onverstandig dit verblinde meisje is; zij wijst mij af — wijst al mijn attenties af en wil niets van mij aannemen.

Ik ben toch een man, die nog in de volle kracht van zijn leven is en zeer rijk —

O, zeer rijk. Ik kan haar alles aanbieden, wat haar hart maar begeert.

Maar zij wil niet — wil absoluut niet. Dat is mijn grootste verdriet.

En toch zal zij de mijne worden!” ging hij harts-tochtelijk voort en zijn stem beefde; „zij moet de mijne worden, of zij wil of niet.”

Vragend keek hij Raffles aan, alsof hij eenig antwoord van hem verwachtte.

Lord Lister had den mijneigenaar het portret uit handen genomen en bij den eersten blie, dien hij daarop wierp, miss Alice Randolph herkend.

Hij was daardoor niet verrast, want hij had het verwacht.

Hij nam den schijn aan, alsof hij het portret nauwkeurig bekeek; maar inderdaad luisterde hij met gespannen aandacht naar de een of andere ontboezeming van den Amerikaan.

Hij bewaarde echter het stilzwijgen en keek den Grooten Onbekende aan, terwijl hij een antwoord afwachtte.

Raffles gaf hem het portret terug.

„Dat is een buitengewone schoonheid,” merkte hij daarbij op. „U hebt een goeden smaak. Mijn compliment!”

Hij keek den lord aan, die een buiging maakte.

„Als zij maar niet zoo naief was,” begon de mijn-eigenaar opnieuw. „U kunt niet denken, welke moeite ik reeds heb aangewend om haar te naderen. Zij is op haar hoede en heeft buitendien nog een beschermer, een arme Duitsche beeldhouwer, een erge stumperd, die zijn vak niet verstaat. Op hem is het meisje verliefd en ik zal wel niet eerder gerust kunnen zijn en tot mijn doel geraken, dan nadat ik dien man onschadelijk gemaakt heb.”

„Wat zegt u daar?” riep Raffles, „u wilt hem toch niet dooden?”

„O neen, dat niet! U begrijpt mij niet, mijn waarde!” zei de lord en sprong op.

„Om 's hemels wil, wat is dat voor een gedachte. Neen! neen! Ik kan geen wapen zien en veel minder nog hanteeren.

Het zal toch wel terecht komen. U weet toch wel, dat men met geld alles bereiken kan. Daarom zal ik hem een som gelds aanbieden, opdat hij zal afzien van het meisje — ik zal hem zooveel geld aanbieden — dat hij er duizelig van wordt.”

„U wilt hem zijn bruid dus afkopen?” zei Raffles lachend.

„Neen, mr. Jones, neen! Dat is een leelijk woord van u. Wie spreekt van afkopen? Neen! Het is wel is waar ook een affaire en verder niets, maar wij noemen dat anders. Dat kan immers onder een andere benaming gebeuren; het geld kan immers den beeldhouwer dienen voor een langdurig verblijf in Italië, om daar de studiën te voltooien.”

„Dat klinkt wel anders, maar heeft toch hetzelfde doel,” merkte Raffles op.

„Natuurlijk. Zoo bedoel ik het ook,” zei lord Tiffany. „Ik bemerk, dat wij elkander verstaan; u bent mijn man. Wij zullen ook in zaken goed met elkander kunnen opschieten. Maar — zeg eens mijnheer — zoudt u de zending niet op u willen nemen?” vroeg de millionaire en keek zijn bezoeker veelbeteekenend aan.

„Waarover spreekt u, lord?” antwoordde Raffles, die eenigszins verstrooid om zich heen keek; „ik weet op dit oogenblik niet recht...”

„Welnu, ik bedoel dat u het beproeven kunt om met den beeldhouwer te onderhandelen.”

„Wanneer u daar zoo veel aan gelegen ligt, dan zal ik dat gaarne doen,” antwoordde lord Lister.

„Meer dan ik zeggen kan,” gaf de mijn-eigenaar ten antwoord; „mijn geheele toekomst, mijn zaligheid hangt daar van af. Ik geloof zeker, dat de Duitscher het voorstel zal aannemen, dat u hem uit mijn naam kunt doen. Geld is aantrekkelijk, vooral wanneer er zulk een groote som geboden wordt. De beeldhouwer zal zeker met beide handen toegrijpen en wordt dan een welgesteld man. Wanneer denkt u hem te bezoeken, mr. Jones?”

Raffles was op het punt te antwoorden, toen de bediende binnenkwam en de komst van een heer aanmeldde, die lord Tiffany moest spreken over een persoonlijke, dringende zaak.

De millionaire, wien deze storing zeer ongelegen kwam, maakte een beweging, alsof hij verder niets weten wilde, maar nam toch het visitekaartje aan, dat de bediende hem overhandigde.

„Mr. Robert Kreider”, las hij; „ik ken dien man niet — ken hem niet — ken hem niet”, herhaalde hij en keek eenige oogenblikken voor zich.

„Wat wil die man van mij?” riep hij en sprong van zijn stoel op. „Hij moet mij met rust laten. Het is zeker weer een van die vervloekte verzekeringsagenten; het is zeker reeds de achtste, die mij gedurende mijn kortstondig verblijf te Londen bezoeken wil.

Zeg den man”, zei hij tot den bediende, „dat ik niet te spreken ben. Ik heb juist een gewichtige conferentie, waarbij ik niet gestoord wil worden.”

De bediende boog en verdween.

Na verloop van eenige minuten verscheen hij weer en men kon het den man aanzien, dat het hem zeer onaangenaam was, dat hij aan de opdracht van den vreemdeling moest voldoen.

Raffles vermoedde reeds, wie deze vreemdeling was.

De lakei bleef wachtend in de deur staan en toen lord Tiffany hem verwonderd aankeek, sprak hij:

„Vergeef mij, mylord, mr. Kreider laat zich niet afwijzen. Hij zegt, dat hij u voor een persoonlijk geval bepaald moet spreken. Zijn zaak kan geen uitstel dulden. Hij komt in opdracht van den beeldhouwer mr. Thomas Keiling en heeft u een boodschap van hem over te brengen.”

Bij het noemen van den naam Keiling kromp de millionaire van schrik ineen. Doch hij kreeg spoedig zijn

tegenwoordigheid van geest terug en dacht een oogenblik na, voordat hij een besluit nam.

„Dat is hij, mr. Jones”, sprak hij opgewonden en greep den arm van Raffles. „Wat wil hij van mij?” vervolgde hij in zichzelf.

„Mr. Jones, wat zegt u daarvan? Mr. Keiling is de jonge beeldhouwer en verloofde van miss Randolph, dezelfde, van wien wij zoo juist spraken.”

„Dan kan ik wel vertrekken”, antwoordde Raffles en stond op.

„Nee! Blijf toch! Om 's hemels wil, blijf, beste mr. Jones. Wilt u nog een sigaar? Hier, als het u belieft! Waarom wilt u reeds vertrekken? Waarom wilt u juist nu heengaan?”

U stoort ons volstrekt niet”, ging hij op levendigen toon voort, toen hij zag, dat de Groote Onbekende tegenwerpingen wilde maken.

„Nee! Nee! Wees zoo goed weer te gaan zitten!”

En zich tot den bediende wendend, riep hij luidkeels:

„Laat mijnheer binnenkomen.

U stoort mij nu juist niet, mr. Jones”, sprak hij nogmaals tot Raffles, „nu u weet, hoe de zaken liggen, kunt u mij bij deze gelegenheid groote diensten bewijzen.

U kent Londen en moet mij helpen, om deze geschiedenis tot een goed einde te brengen. Kijk eens”, ging hij voort, hoe langer hoe meer opgewonden wordend, „wij zijn misschien reeds nader aan het doel dan wij beiden gelooven.

Mr. Kreider, of hoe hij ook heeten mag, komt in elk geval met hetzelfde voorstel bij ons, dat u morgen aan den beeldhouwer zoudt voorleggen. Dat treft nu bijzonder.”

De stem van den lord werd kalmer en hij keek Raffles zegevierend aan.

Raffles had moeite om niet in een schaterlach uit te barsten. Hij verheugde zich op het verblufte gelaat van den lord, als mr. Kreider met zijn voorstel voor den dag zou komen.

Op dit oogenblik verscheen de vreemdeling op den drempel der deur.

Lord Lister keek hem scherp aan; het was niemand anders dan Charly, zijn getrouwe vriend en secretaris, die over den drempel van het vertrek kwam.

Ook Charly Brand herkende Raffles onmiddellijk.

In het volgende oogenblik stond hij in het vertrek.

„Lord Tiffany”, wendde hij zich vragend tot Raffles en boog voor hem.

„Pardon”, riep de lord, die zich in stilte ergerde, dat de vreemdeling zich tot mr. Jones had gewend.

„Aha, lord Tiffany”, herhaalde Charly met een hoofdknik.

„Mijn naam is Robert Kreider en ik...”

„Veroorloof mij”, viel Tiffany hem met bevende stem in de rede; „mag ik u mr. Jones voorstellen! Iemand met wien ik zaken doe! Willen de heeren zoo vriendelijk zijn, plaats te nemen.”

De bediende plaatste een stoel naast Raffles, zoodat de nieuw aangekomene in het midden zat.

„Naar ik reeds heb vernomen”, begon de lord het gesprek, daar hij zijn nieuwsgierigheid nauwelijks meer kon bedwingen, „komt u in opdracht van mr. Keiling tot mij.

Ik ken dezen heer slechts zéér oppervlakkig en ik weet daarom niet, wat mij de eer verschaft...”

„Dat zult u onmiddellijk vernemen”, antwoordde mr. Kreider.

„Doch waarom komt hij niet zelf om mij dit te zeggen”, viel de millionair in.

„Mijnheer”, antwoordde mr. Kreider luidkeels en op scherpen toon, terwijl hij van zijn stoel opstond, waarin hij zoo juist had plaats genomen.

„Mijnheer”, herhaalde hij nog eenmaal met helder klinkende stem, toen lord Tiffany hem nogmaals in de rede wilde vallen, „ik ben niet hier gekomen om uw vragen te beantwoorden, doch een zeer ernstige zaak, die mijn vriend betreft, brengt mij naar hier.

Het betreft de ontvoering van mijn bruid door u, lord Tiffany.”

„De ontvoering van zijn bruid?” riep Raffles verbaasd en stond nu ook op.

Mr. Kreider ging voort:

„Ik heb u alleen nog het volgende te zeggen:

Uit naam van mijn vriend en langjarigen schoolkameraad daag ik u uit tot een duel op pistolen. De voorwaarden vindt u hier opgeschreven.”

Bij deze woorden reikte hij den lord, die in zijn stoel was neergevallen en geen woord kon uitbrengen een briefje over. Daarna ging hij voort:

„Luistert wat hier staat: duel op pistolen wegens zware belediging. Vijftien pas afstand. Kogelwissing totdat een der beide partijen ongeschikt is geworden.

Een verzoening is beslist onmogelijk. Het duel is bepaald op overmorgen vroeg!”

Met luide, heldere stem had mr. Kreider deze woorden uitgesproken,

Zij hadden een verpletterende uitwerking op den mijneigenaar. Reeds bij de eerste woorden was hij in elkaar gekrompen; hij lag nu bewegeloos in zijn stoel en staarde met verglaasde oogen en door angst verwrongen gelaatstrekken, waarop de doodsangst duidelijk geschreven stond, naar den jongen man, die in kalme houding voor hem stond en op ieder woord, wat hij zeide, den nadruk liet vallen.

Raffles had vooruitgezien, dat het zoo'n vaart zou loopen.

Hij had zich in zijn veronderstelling niet bedrogen.

Hij nam nauwelijks notitie van den ongelukkigen millionair.

De oogen van lord Lister waren veel meer met welgevallen op Charly gevestigd, die zijn rol zoo uitstekend speelde. Geen trek in mr. Kreiders uiterlijk verried, dat hij het met zijn boodschap niet zoo meende, als zij luidde.

De drie mannen waren eenige minuten sprakeloos.

Toen de millionair nog altijd niet antwoordde, brak mr. Kreider het stilzwijgen.

„Lord Tiffany,” ving hij weder aan, en zijn stem klonk even vast als voorheen, „ik wacht op uw antwoord. Wat moet ik mr. Keiling zeggen?”

De mijneigenaar keek hulpeloos van den een naar den ander; eindelijk vestigde hij zijn blik smeekend op Raffles.

Deze legde deze pantomime op zijn manier uit. Hij richtte zich op, ging mr. Keiling een stap tegemoet en sprak kalm en op ijskouden toon:

„Lord Tiffany neemt de uitdaging aan en neemt genoeg met de voorwaarden. Mr. Keiling zal nog van hem hooren.”

Daarna schelde hij den bediende, en toen deze verscheen, sprak hij met een veelbeteekenende handbeweging op mr. Kreider:

„Laat mijnheer uit.”

Mr. Kreider maakte een vluchtige buiging voor de beide heeren en volgde den bediende.

Raffles stak peinzend een sigarette op en liep verscheidene malen de kamer op en neer.

De lord, die als gebroken achterover in zijn stoel leunde, volgde met de oogen al zijn bewegingen.

Eerst na geruimen tijd begon de Zuid-Amerikaan weer te spreken, en de eerste woorden, die uit zijn mond kwamen, luidden:

„Om 's hemels wil — Mensch! — Mensch! — wat hebt ge gedaan!”

Met moeite stond hij toen uit zijn stoel op, beproefde

te loopen, doch de voeten weigerden den dienst.

Hij bleef bij de leuning van zijn stoel staan, terwijl hij met zijn handen daarop krampachtig leunde, en zijn oogen keken als wezenloos Raffles aan.

De Groote Onbekende had zijn wandeling gestaakt, en toen hij den hulpeloozen toestand van lord Tiffany opmerkte, ging hij naar hem toe, ondersteunde hem en liet hem ten slotte weer op zijn stoel neerglijden.

„O wee! o wee!” zuchtte de millionair. „Dezen slag overleef ik niet! Wat moet er nu gebeuren, mr. Jones?” ging hij opgewonden van angst verder. „Help mij toch! Help mij! anders is het mijn dood!”

Raffles had moeite om zijn vroolijkheid te verbergen, en niet luidkeels in lachen uit te proesten, toen hij deze jammerklachten van den millionair moest aanhooren.

„Wees toch bewaard!” sprak hij tot den lord. „Ik begrijp u niet. U bent totaal van streek! Wat is er toch gebeurd? Wat grijpt u zoo aan?”

„Wat er gebeurd is? Wat mij zoo aangrijpt?” herhaalde de lord werktuigelijk en keek den Grooten Onbekende versuft aan.

„Maar u hebt het zelf klaar gespeeld, mr. Jones! Ja, u zelf! riep hij op wanhopenden toon uit.

„Ach, ik rampzalige man! Ik ben lichamenlijk geruïneerd. Dat is mijn einde. En het leven is toch zoo mooi!

Alice wat moet ik niet om der wille van jou lijden! Ik ben een held, een martelaar!

Doch dat kost mij mijn leven!

En toch wil ik nog niet sterven — neen, ik wil nog niet!”

Raffles stoorde de uitbarsting der woeste wanhoop niet, die zich van den lord had meester gemaakt en hem geheel en al van streek had gebracht.

Dat had hij in de verste verte niet verwacht.

Hij zag nu de geheele nietigheid van dezen man, die zich verbeeldde, met geld alles te kunnen goed maken.

De les, die hij hem gaf, was heilzaam voor hem, en hij zou zeker niet voor de tweede maal het geluk van twee verliefde harten willen vernietigen. Dat was zeker! En daarmee was het eigenlijke doel bereikt.

Doch Raffles was gewend, wanneer hij iets op touw zette, dat tot een goed einde te brengen.

En daar de geheele scène hem vermaakte, ging hij met een lachend gelaat naar den lord, die weer in zijn stoel was neergevallen, schudde hem door elkander, zoodat hij van schrik opsprong en sprak:

„Maar, beste lord, vat toch moed! U bent geheel en al van streek. Ik begrijp niets van hetgeen u daar gesproken hebt. Bedaar en vertel mij nog eens de toedracht der zaak. U hebt mij, naar ik bemerk, verscheidene dingen verzwegen.

En daarna willen wij in kalmte overleggen, wat onder de gegeven omstandigheden te doen is.

Ik moet bekennen, dat u zich in geen benijdenswaardigen toestand bevindt.

De Duitschers verstaan in dit geval geen gekheid en weten hun vijanden gewoonlijk zeker te treffen. Ik weet, dat bij ondervinding.

Doch in dolle drift is hier niets te beginnen. De zaak is nu eenmaal gebeurd en kan niet meer ongedaan gemaakt worden.

Of — o — f —” ging hij aarzelend voort, en hij keek met onderzoekenden blik naar het ongelukkige schepsel, dat daar in den stoel zat, „of bent u bang voor den kogel, lord Tiffany?”

„Ja! Ja! Dat is het! De kogel is het, die mij zoo vreeselijk zenuwachtig maakt. Ik vertelde u reeds, dat ik geen wapen kan zien, en veel minder dus in de hand nemen.”

„Hm!” bromde Raffles en begon te zuchten. „Hm!” herhaalde hij nog eenige malen, voordat hij weer spreken kon.

„En het ergste is,” sprak de mijneigenaar verder, „dat u op de zaak bent ingegaan en mr. Kreider een dergelijk antwoord hebt gegeven.

Ik ben geruineerd. Ik ben reeds zoo goed als dood. Ach, dat mooie leven,” begon hij weer te weeklagen, en groote, dikke tranen vielen uit zijn oogen op den grond neer.

„Daaraan is nu werkelijk niets meer te doen,” antwoordde Raffles schijnbaar neerslachtig. „De uitdaging is aangenomen en moet nu ook worden volbracht.

Hoe kan ik weten”, ging hij op levendigen toon voort, „dat u van ieder wapen zoo'n grooten afkeer hebt. Dan had ik het antwoord gaarne aan u zelf overgelaten. Doch als man van eer” — op dit laatste woord legde hij bijzonderen nadruk — „kon u ook niet anders handelen dan zooals ik dit gedaan heb.

Vat moed, de zaak zal wel tot een goed einde gebracht worden.

Wanneer u wilt, ben ik uw secondant. Ik zal morgen nog eens met mr. Kreider de zaak bespreken, misschien gelukt het mij, den beeldhouwer, mr. Keiling, persoonlijk te spreken.

Veel succes zal dit onderhoud wel is waar niet opleveren, want voor zoover ik de Duitschers ken, hou-

den zij zich streng aan de gemaakte afspraak en weten een begonnen zaak ook moedig tot een goed einde te brengen.

Ik zal het in elk geval beproeven. Of het tot het gewenschte doel zal leiden of dat er misschien een verzoening tot stand komt voordat het duel plaats heeft, is een vraag, die nu niet beantwoord kan worden.

Oogenblikkelijk bestaat er in elk geval voor deze verzoening nog weinig hoop. Ik zal echter zien, wat ik kan uitrichten.”

Lord Tiffany had met gespannen aandacht naar de woorden van mr. Jones geluisterd.

Toen deze zweeg, stond hij veel geruster dan hij geweest was van zijn stoel op en strekte naar zijn gast zijn beide handen uit, die deze krachtig schudde.

„Het is waar, gij hebt gelijk,” sprak hij. „Wanneer het u gelukt, de zaak tot een goed einde te brengen, zal ik mijn geheele leven lang uw dankbare schuldenaar zijn.

„U kunt u niet voorstellen hoe zeer ik aan het leven en zijn vermaken gehecht ben. En ik zou 50,000 pond voor de armen willen geven, wanneer ik deze zaak ongedaan kon maken.”

„Wanhoop niet,” met deze woorden trachtte Raffles den lord gerust te stellen. „U staat nog gezond en krachtig voor mij. Doch er is geen tijd te verliezen. Nog vandaag zal ik met mr. Kreider de zaak bespreken, en morgen om dezen tijd zal ik u weer opzoeken en u den uitslag van mijn bemoeiingen mededeelen.”

„Ach ja! Doet u dat, goede, beste mr. Jones! Ik zal er u eeuwig dankbaar voor zijn. Ontzie geld noch kosten; u krijgt alles dubbel van mij terugbetaald. Help mij toch en verlos mijn hart van dezen vreeselijken angst”.

„Wees onbezorgd,” verzekerde Raffles nogmaals en maakte aanstalten om heen te gaan. „Morgen zien wij elkander weer, en ik hoop, dat ik u goede berichten breng.”

Daarna verliet hij het vertrek.

Lord Tiffany begeleidde hem tot aan de deur en gaf den bediende bevel, voor een auto te zorgen.

Toen de auto voor de deur stond, gaf Raffles den chauffeur zijn adres op en stapte in.

Na een goed half uur beklom hij de trappen van zijn woning.

Charly ontving hem met luide jubelkreten.

Raffles begroette zijn secretaris hartelijk.

„Je hebt je rol uitstekend gespeeld, mijn jongen. Drommels, ik ben niet weinig trotsch op jou. Je hebt

dien kerel een vreeselijken schrik op het lijf gejaagd, een schrik, waaraan hij nog lang zal denken."

„Jammer," ging lord Lister lachend voort, „dat je er niet bij tegenwoordig kondt zijn, toen mr. Kreider het vertrek had verlaten. Ik zeg je, dat was een schouwspel om van te genieten.

„Doch deze gansche geschiedens walgt mij. Hoe kan een geboren Engelschman, een lord — luister je, Charly — hoe kan een Engelsche lord zoo vreeselijk verwaand en dom zijn, en wat ik het allerminste begriip, zoo bang zijn als een haas!

„Je hadt het gelaat moeten zien, toen de deur achter je gesloten was. Ik moest mij goed houden, om niet in lachen uit te barsten, en het liefste had ik den vervelen-

den vent een pak slaag gegeven, om hem weer op dreef te brengen.

„Van zulke kerels gaan er vier en twintig in een dozijn, en het is mij onbegrijpelijk, hoe deze man zoo rijk geworden is!

„Zonderling! Zeer zonderling! Doch één ding is zeker: hij zal zijn verblijf te Londen nooit meer vergeten, en hij zal niet gemakkelijk weer in Londen terugkomen, daarvoor zal ik wel zorgen.

„Zoo, en nu, mijn jongen, willen wij weer eens vroolijk zijn, opdat wij dit treurspel zoo spoedig mogelijk vergeten.

„Morgen trek ik het net dicht en zit de vogel gevangen."

ZESDE HOOFDSTUK.

Het betaalde duel.

Den volgenden dag, des voormiddags tegen tien uur, liet mr. Jones zich door den bediende bij lord Tiffany aandienen.

Zijn gelaatstrekken waren zeer ernstig en hij trachtte een plechtige houding aan te nemen.

Na eenige minuten bracht de lakei hem in de studeerkamer van zijn heer.

De mijneigenaar lag lang uitgestrekt op een chaise longue en verroerde geen lid.

Hij hief ook niet eens het hoofd op, toen Raffles met een luidruchtigen groet bij zijn legerstede kwam.

Het uiterlijk van den millionair was sinds gisteren ontzettend veranderd. De wangen waren ingevallen en zoo wit als was. De oogen lagen diep in hun kassen en hadden hun glans verloren; zij dwaalden rusteloos en onverschillig van het eene voorwerp naar het andere. Op zijn voorhoofd parelde het koude angstzweet.

Lord Tiffany zag er uit als een doodziek mensch.

Toen John C. Raffles hem zoo voor zich zag liggen, kwam er medelijden in zijn hart op.

En hij beproefde zijn stem een zachten klank te geven, stak den baron zijn rechterhand toe en sprak:

„Wat is dat, beste lord? Wat scheelt u? Wat ziet u er uit? Wat is er met u gebeurd? U bent nauwelijks meer te herkennen!”

De mijneigenaar beproefde te lachen.

Doch het gelukte hem niet. Zijn gelaat vertrok zich alleen tot een afschuwelijke grimas, en doodvermoeid sloot hij voor een oogenblik de oogen.

Raffles had in den stoel plaats genomen, die voor het rustbed stond.

Hoofdschuddend beschouwde hij den lord en kon zich bijna niet voorstellen, dat dit dezelfde man kon zijn, dien hij gisteren in blakende gezondheid, hoe-wel buitengewoon opgewonden, had verlaten.

De zieke scheen de gedachte van Raffles geraden te hebben.

„Ik ben het in eigen persoon, mr. Jones. In hoogst eigen persoon,” sprak hij afgemat en reikte zijn bezoeker zijn ijskoude hand.

„U bent verbaasd, niet waar, hoe een mensch in vier-en-twintig uren zoo veranderen kan. En toch hebt u hiervan het beste bewijs. Ik geloof, dat ik ernstig ziek ben geworden, en wanneer het tegen den middag niet beter wordt, zal ik genoodzaakt zijn, den dokter te laten ontbieden.”

„Doe dit liever onmiddellijk, mijn waarde heer,” antwoordde Raffles hartelijk. „U ziet er uit, alsof magere Hein u reeds beet had, om u naar het schimmenrijk te brengen.

Waar hebt u eigenlijk pijn?”

„Ik dank u zeer voor de belangstelling, mijn beste mr. Jones,” antwoordde lord Tiffany vermoeid, „pijn heb ik nergens, ook niet gehad gedurende den tijd, sinds u mij verliet.

Doch de vreeselijke schrik is mij door mijn leden gegaan, en ik heb sedert gistervoormiddag geen oog dichtgedaan. Ja ik heb zelfs van mijn onontbeerlijk middagslaapje moeten afzien, en ik geloof, dat dit juist mij zoo van streek heeft gebracht.

Zie ik er werkelijk zoo slecht uit, mr. Jones? Ach, dat ongeluk! Dat ongeluk! Nu zal het weer verscheiden weken duren, voordat ik deze ontzaglijke geschiedenis ben te boven gekomen. Vergeten kan ik haar echter niet. Neen! Nooit!”

„Ah zoo,” sprak Raffles op gerekten toon, alsof hij zich bezon. „Ik begrijp het: u bedoelt het duel! Ja — ja — — —!”

Plotseling sprong lord Tiffany van zijn rustbed en met knikkende knieën stond hij nu voor den Grooten Onbekende.

Zijn oogen stonden onnatuurlijk wijd open en keken zijn bezoeker ontsteld aan.

„Spre — — spre — ek — spreek —” ontsnapte het met inspanning uit zijn moeilijk ademhalende borst.

„Wa — a — t — hebt — wat hebt u — uitgericht?”

Raffles haalde spijtig de schouders op en keek den lord daarbij ernstig in het gelaat.

Er ontstond nu een pijnlijke stilte, terwijl men dui-

delijk het moeilijk ademen van den mijneigenaar vernam.

Daarna zonk deze met een lichten jammerkreet op zijn rustbed neer, steunde zijn hoofd met beide handen, en lord Lister zag, hoe zijn gansche lichaam beefde.

Langzaam vloeiden heete tranen langs het gelaat van den millionair.

Hij weende — weende als een kind, dat een pak slaag zal krijgen en nu bang voor den stok is.

Raffles liet den lord stil begaan.

Doch hij stond van zijn stoel op, daar de aanblik van den weenenden man hem tegen de borst stuitte.

Hij ging naar het venster, stak een sigaret aan en keek naar buiten.

Hij bleef zoo eenige minuten staan, zonder dat de millionair eenig geluid liet hooren.

Toen ging hij naar den weenenden man, pakte hem flink bij den schouder en sprak op strengen toon

„Ik geloof zeker, dat u weent, lord! Maar waarom dan toch? U bent zenuwachtig en moet een poos naar een sanatorium. Uw zenuwen zijn totaal in de war.”

„Ja, in een sanatorium,” steunde lord Tiffany. „Zeker, vandaag nog. Onmiddellijk!”

Hij stond op en wilde den bediende schellen.

„Pst! niet zoo haastig!” riep Raffles en pakte hem bij den arm. „Vóór morgenmiddag gaat het niet. U moet eerst den jongen mr. Keiling satisfactie geven. Eerder kunt u hier niet vandaan.

Trouwens,” ging hij wat luider sprekend en kalm voort, „ik ben bij hem geweest. Het heeft niets geholpen. En de man is in zijn recht, nadat hij mij de gansche toedracht der zaak verteld had.

Hoe kondt u ook zoo iets doen, lord Tiffany? U hebt u door de ontvoering van miss Alice Randolph leelijk in de wielen gereden. Dat hadt u onder geen enkele omstandigheid moeten doen. Denk maar eens na, over wat u hebt uitgericht!

Wanneer onze inspecteur van politie Baxter dit ge-
waar wordt, bent u een verloren man.”

„O — o — o,” steunde de mijneigenaar weer opnieuw. „Ik ben verloren! Ik ben verloren! Was ik toch maar eerst hier vandaan!”

„Dat geloof ik gaarne, waarde heer. Doch dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Gelukkig kon ik er den jongen kunstenaar toe bewegen, om van een aanklacht bij de politie tegen u afstand te doen.

Daarmede is altijd veel gewonnen. En hij deed het ook alleen met het oog op den goeden, vlekkeloozen naam van zijn bruid.

De tweede zaak echter moet u met hem alleen uitvechten; daar wijkt hij geen haarbreed af.”

„Wat moet ik nu doen! Wat moet ik nu doen!” jammerde de millionair wanhopend. „Dat is mijn dood. Morgenmiddag leef ik niet meer. O weel o weel!”

„Nu, zoo erg zal het niet worden,” stelde de Groote Onbekende den opgewonden man gerust. „In elk geval moet u zich met hem in contact stellen, of anders gaat hij naar de politie, en dan komt u minstens voor twee jaar in de gevangenis of in het tuchthuis.

Wanneer u dit liever is dan een mogelijken schielijken dood, dan blijft u morgen vroeg thuis. Doch het volgende uur bent u dan op weg naar Scotland Yard. En wel onder veilige bewaking. Dat is zeker.”

„Kan ik dit vreeselijke noodlot dan in het geheel niet van mij afhouden? In het geheel niet?” riep lord Tiffany wanhopend uit. „De helft van mijn vermogen zou ik er voor willen geven, wanneer er nog een derde mogelijkheid bestond, ongedeed uit deze verschrikkelijke stad te komen.”

Bij deze woorden begonnen de donkere oogen van den Grooten Onbekende van vreugde te flikkeren.

Nu had hij zijn slachtoffer waar hij hem hebben wilde.

Nu kon hij hem kneden als was.

Hij ging dicht bij de chaise longue staan, waarop de mijneigenaar geheel terneergeslagen zat, legde hem de beide handen op de schouders, keek hem listig lachend in zijn nog betraande oogen en riep met krachtige stem:

„Hallo! Wat zegt u daar? Is u dat ernst? Inderdaad ernst? Welnu?”

„Wat dan? — Wat?” vroeg lord Tiffany, die oor deze op hoogen toon gesproken woorden verschrikt was opgesprongen.

„Ik bedoel —” Raffles sprak zeer langzaam en legde op enkele woorden nadruk — „ik bedoel of u bereid bent, een geëvenredigde som te offeren, wanneer u daardoor den dans ontspringt, waardoor u dus aan den eenen kant voor de vervolging der politie gevrijwaard wordt en aan den anderen kant niet wordt gedwongen, om met den diepbeledigden beeldhouwer te duelleeren!”

„Gaarne! Onmiddellijk!” riep de mijneigenaar verheugd uit. „Bestaat er dan zulk een mogelijkheid; is een derde weg voor geld te koop? Vertel mij dat dan, beste, goede mr. Jones! vertel mij dat!

Wat heb ik gezegd? De helft van mijn vermogen! Jawel! Ik herhaal het nog eenmaal: de helft van mijn

vermogen zou ik er voor willen geven, wanneer ik Londen vandaag of morgen heelhuids kon verlaten!"

Hij had zich door het spreken zoo opgewonden, dat hij het spottende lachje niet zag, dat op de lippen van den Grooten Onbekende zweefde.

Nu keek lord Tiffany mr. Jones in een afwachtende houding en vragend aan, die peinzend den rook van zijn sigarette uitblies.

„Daarover kunnen wij eens praten," gaf hij eindelijk ten antwoord. „Het is wel is waar een lastige geschiedenis, doch Londen is groot."

„Wat praat u toch? Waarover spreekt u eigenlijk, mr. Jones?" viel de Zuid-Amerikaan den Grooten Onbekende in de rede.

„Ik?" vroeg deze verwonderd en keek lord Tiffany met groote oogen aan. „Heb ik iets gezegd?"

En toen Tiffany toestemmend knikte, ging Raffles voort:

„Het is mij natuurlijk ernst met het voorstel, dat ik u wil doen, en er bestaat feitelijk nog een weg, die u uit uw treurigen toestand zou verlossen.

Het middel daartoe kost geld — veel geld — doch daar juist deze omstandigheid bij u geen rol speelt, lord Tiffany, en u dus bereid bent, om voor dit doel de helft van uw vermogen op te offeren, bestaat er kans, dat u nog alleen met den schrik vrij zult komen, wanneer u er inderdaad toe kunt besluiten, om zeer diep in uw geldbuidel te tasten."

„Natuurlijk! Natuurlijk! Wees zoo goed mij te zeggen, wat ik doen moet!" riep de lord uit.

„Voorloopig niets. Zoo ver zijn wij nog niet!" antwoordde Raffles met de grootste kalmte.

„Luister nu aandachtig naar mij.

Er zijn in Londen een aantal personen, die zich er mede bezig houden, om hun medemenschen, wanneer zij daarvoor goed over de brug komen, in alle mogelijke levenstoestanden te vertegenwoordigen.

Zij hebben daarvoor bepaalde tarieven, die geheel en al afhangen van het gevaarlijke der opdracht.

Onze of liever *uw* zaak is een bijzonder kiesche, en daar zij met levensgevaar verbonden is, zal de prijs voor den plaatsvervanger niet gering zijn.

U zult hem echter zeker gaarne en gewillig betalen, wanneer u daarmede uw eigen leven kunt koopen.

Ik zal mij dus in uw belang met een van deze personen, die ik eenige jaren geleden toevallig leerde kennen, in verbinding stellen, en ik verzoek u, mij ongeveer de som te noemen, die u hem voor zijn liefdedienst bereid bent te geven."

„Dat laat ik geheel en al aan uw eigen oordeel over,

mijn beste mr. Jones!" riep de lord uitgelaten van vreugde uit en omhelsde zijn gast op een woeste manier.

„Ik vertrouw u volkomen en leg mijn lot gerust in uw handen. Verlos mij nu maar zoo spoedig mogelijk van den vreeselijken last, die op mijn ziel drukt en die mij sedert gisteren geen gerust oogenblik meer liet.

Mijn dank zal die van een koning zijn, vertrouw daar gerust op. Want met geld zal ik deze schuld niet kunnen goedmaken!"

„Dus u neemt er genoeg mede, beste Lord?" sneed Raffles den woordenvloed van den overgelukigen Amerikaan af. „Ik zal onmiddellijk de noodige stappen doen, want er is geen tijd te verliezen. Wanneer mag ik terugkomen?"

„Wanneer u verkiest, mijn waarde mr. Jones! Ik ben ieder oogenblik tot uw dienst. Wees zoo goed zelf den tijd te bepalen."

Raffles dacht een oogenblik na.

Hij keek op de klok.

Het was elf uur.

„Goed!" sprak hij, „dezen namiddag om vier uur ben ik weer hier, en ik hoop, dat ik u de beste berichten kan meebrengen!"

Na een hartelijken, stevigen handdruk scheidden de beide mannen van elkander.

Lord Lister reed naar zijn villa, waar hij Charly, die naar de stad gegaan was, niet ontmoette.

Hij besloot heden thuis te eten en gaf den bediende daarvoor de noodige bevelen.

Daarna verdiepte hij zich in het lezen van verscheidene couranten en tijdschriften, waarbij hij de eene sigaret na de andere rookte.

Na verloop van een uur verscheen Charly; hij was verwonderd, Raffles aan te treffen.

Hij had gaarne willen weten, hoe he' met de zaak van den verliefden lord Tiffany stond.

Doch daar lord Lister hardnekkig het stilzwijgen bewaarde en zijn secretaris hem er niet dadelijk naar dorst vragen, onderhielden zich de beide vrienden over allerlei onverschillige zaken en de gebeurtenissen van den dag, totdat de bediende kwam om te zeggen, dat het eten gereed was.

De maaltijd verliep stilzwijgend.

Onmiddellijk daarop ging Raffles naar zijn werkkamer, om daar eenige brieven te beantwoorden en een half uur te slapen.

Hij gebood den bediende om hem niet later dan drie uur te wekken.

Charly begon nu ook de couranten in te zien en las,

totdat hem de oogen van vermoeidheid dichtvielen.

Hij had den ganschen voormiddag in de stad gewandeld en kon nu den aandrang niet weerstaan, om eveneens een klein slaapje te doen.

Precies om drie uur wekte de bediende zijn heeren.

Raffles wreef zich verwonderd de oogen, doch stond in het volgende oogenblik op, waschte zich het gelaat en de handen en schelde om koffie.

Hij gebruikte ze te zamen met Charly in de eetkamer.

„Ik heb je vandaag niet meer nodig, mijn jongen,” sprak hij tot Charly. „Doe wat je wilt. Meenemen kan ik je tot mijn spijt niet.”

De laatste woorden waren een antwoord op het stille verzoek, dat men duidelijk in de oogen van zijn jongen vriend kon lezen.

„Nee! Werkelijk niet!” herhaalde hij lachend, toen hij het ongeloovige en teleurgestelde gelaat van Charly zag.

En ter opheldering voegde hij er onmiddellijk aan toe:

„Ik moet nog eens naar lord Tiffany. Je begrijpt, dat ik je daarheen niet kan medenemen!”

„Hoe staat het dan nu met deze geschiedenis?” waagde Charly te vragen, „zul je het doel bereiken?”

„Dat heb ik reeds bereikt, Charly! En nu wil ik nog de puntjes op de i zetten en dan ben ik met den lafaard klaar. Je kunt er vast van overtuigd zijn, dat hij in de eerste tien jaar niet weder een voet in Londen of op Engelschen bodem zal zetten.”

„Hoe heb je dat wonder klaar gespeeld?”

In gespannen aandacht keek Charly naar Raffles.

„Eenvoudig genoeg!” antwoordde de Grootte Onbekende lachend. „Ik zal het je morgen of een anderen keer vertellen. Ik ben heden daartoe te veel afgemat. Het gehuil en gejammer van den laffen schurk heeft mij reeds naar behooren van streek gebracht, en ik zal tevreden zijn, wanneer ik met dezen ellendigen kerel niets meer te maken zal hebben.”

„Wanneer denk je terug te zijn?” brak Charly het gesprek af, daar hij bemerkte, hoe weerzinwekkend de geheele geschiedenis voor zijn vriend was.

„Zoo spoedig als ik kan; precies kan ik het niet zeggen. Ik zal mij echter haasten om van hem af te komen.”

Daarna verliet Raffles het vertrek, en een half uur later stond hij voor lord Tiffany, die hem met koortsachtige handen begroette en in wiens oogen een onrustig vuur brandde.

„Ge kunt u zelf geluk wenschen,” begon Raffles het gesprek, nadat hij had plaats genomen en zich een sigaret had aangestoken.

„Dus inderdaad! Mag ik het gelooven?” juichte de mijneigenaar en liep opgewonden de kamer op en neer.

„Ja, dat kunt u, mijn waarde! De zaak is gelukt. Doch met een groot offer.

De man verlangt 100,000 pond, zonder dat is er niets met hem aan te vangen.”

Lord Tiffany sperde de oogen open, alsof hij een spook gezien had.

Doch deze toestand duurde slechts een oogenblik.

Daarna sprong hij naar Raffles toe, sloeg hem de beide armen om den hals en danste met hem een soort Indianendans, totdat hij buiten adem was en zijn gast losliet, die in den naastbijstaanden stoel viel.

Eindelijk kon hij weer spreken.

„Verder niets? Meer niets?!” herhaalde hij verscheidene malen en keek Lister van vreugde stralend aan.

„Nee, meer niet!” sprak Raffles. „Doch uwe mildheid wordt niet aan banden gelegd!”

De lord stond bij deze woorden op en liep zoo trotsch als een pauw het vertrek op en neer.

„Weet u wat, mijn waarde! Wij zullen het zoo maken! Ik betaal u dezelfde som als mijn plaatsvervanger voor uw bemoeiingen. Neemt u daar genoeg mede? Wat? Een koninklijk geschenk! Waarlijk, een koninklijk geschenk, zooals ik u ook beloofde!”

„Zeker, een koninklijk geschenk! Dat kan ik waarlijk niet aannemen. Dat is te veel — te veel!”

„Wees bedaard! Zwijg!” sprak de lord en de vroegere gemaaktheid vertoonde zich weer bij hem. „Ik betaal! Verstaat u: ik betaal! Dat is toch voldoende, niet waar? Deze som is nog lang niet de helft van mijn vermogen. Dus heb ik bij deze geschiedenis nog aan den onbekenden heer 100,000 pond verdiend.”

Hij schelde.

Hij vroeg den binnentredenden bediende hoe laat het was, hoewel er vlak voor zijn neus een klok hing.

Raffles keek den mijneigenaar verwonderd aan; hij was als met één slag geheel en al omgekeerd.

En de Grootte Onbekende had er reeds in stilte berouw over, dat hij geen grootere som geëischt had; lord Tiffany zou daar ook zonder zich te bezinnen in hebben toegestemd.

Nu was er niets meer aan te veranderen; de zaak was in orde.

Intusschen was de millionaire naar zijn schrijfbureau gegaan, had er zijn chequeboek uit genomen en twee

formulieren ten bedrage van 100,000 pond ieder ingevuld en onderteekend.

Nadat hij de papieren nog van een geheim teeken voorzien had, reikte hij ze lachend Raffles over, die ze dankend in ontvangst nam.

De Grootte Onbekende bekeek ze met onderzoekenden blik.

Daarna legde hij ze met een hoofdknik in zijn portefeuille.

„De zaak is in orde,” sprak hij daarop tot lord Tiffany.

„U hebt voor morgen vroeg een plaatsvervanger, die zijn zaak in zijn eigen belang tot een goed einde zal brengen.”

„Ik kan nu toch zoo spoedig mogelijk vertrekken, beste mr. Jones?”

„Dat zou zeer aan te bevelen zijn. Men weet immers niet vooruit, hoe zulk een zaak afloopt. En het is beter, dat u reeds onderweg bent en uit het oog der Londensche politie zijt, dan dat u hier het einde der geschiedenis afwacht. Het duel heeft in elk geval plaats.”

„Ik deel geheel en al uw meening en ik zal onmiddellijk de koffers laten pakken.”

Hij belde nogmaals.

Den binnenkomenden bediende, die hem op al zijn reizen vergezelde, gebod hij tot onmiddellijk vertrek.

Hij wilde in de allereerste plaats naar Berlijn gaan.

„Uitstekend!” sprak lord Lister tot hem. „Veeg de stof van je voeten en trek naar een ander land.”

„Ach, wat ben ik gelukkig over den afloop van deze geschiedenis. Doch — doch —” ging hij peinzend en verschrikt voort, „wat zal er nu van dit arme schepsel, miss Alice Randolph, worden, wanneer haar verloofde — haar eenige steun — — wat zal — —”

Hij eindigde den volzin niet.

In zijn oogen fonkelde een duivelsch vuur, zijn handen trokken krampachtig te zamen en hij begon aan al zijn leden te beven.

Raffles, die zijn gedachtengang raadde, voleindigde den aangevangen volzin.

„Wat zal er van haar worden, lord?! Zij zal ellendig te gronde gaan, wanneer u haar het eenige mensch, dat zij op aarde heeft en bemint, laat neerschieten.

Want de man, die morgen tegenover den beeldhouwer komt te staan, verstaat zijn vak. Ik twijfel er niet aan, of mr. Keilings laatste uur is spoedig geslagen.”

„Mijn hemel! Mijn hemel! Dat zou ik niet gaarne wenschen. Waarachtig niet!” riep de Amerikaan uit, en hij begon van angst te beven.

„Dan ben ik een moordenaar! een moordenaar!” riep hij uit en verborg zijn gelaat in zijn handen.

„Ja, dat bent u,” antwoordde Raffles op ijskoude toon, en deze woorden drongen als dolksteken in het hart van den van angst bevenden man.

„U hebt niet alleen een vrouw diep beledigd en haar eer met voeten getreden,” ging Raffles op ernstigen toon voort, „doch u bent nog van plan haar nog het liefste, wat zij op aarde bezit te ontnemen; den man te laten neerschieten, dien zij liefheeft en die haar hart bezit. U hebt daardoor een groote schuld op u geladen. Pas maar op, dat uw geweten niet al te veel bezwaard wordt.”

Er heerschte na deze ernstige woorden diepe stilte in het vertrek.

Na een poos ging de lord langzaam naar zijn schrijfbureau, hield zich nog eenmaal met zijn chequeboek bezig, trok er een beschreven formulier uit, stak het in een enveloppe, maakte het dicht en reikte het, nadat hij er nog met bevende hand „Aan mrs. Alice Randolph” had opgeschreven, den Grooten Onbekende over.

„Wees zoo goed, mij nog een dienst te bewijzen, beste mr. Jones. Geef deze enveloppe morgenmiddag bij miss Alice Randolph af.

Het is een kleine schadevergoeding voor al het leed en den angst, die zij heeft uitgestaan”.

Raffles nam de enveloppe in ontvangst, legde haar in zijn portefeuille en sprak op hartelijken toon:

„Ik bemerk, mylord, dat u oprecht berouw over dezen stap gevoelt. Deze bekentenis kan wel is waar het duel niet meer verhinderen, doch misschien zal de voorzienigheid met den beeldhouwer zijn en wordt wellicht de tegenpartij licht gewond.”

„Wij willen dit hopen, mijn waarde! Wij willen dit hopen! En wanneer onze verwachting vervuld wordt, zou mij een steen van het hart vallen.

In elk geval, ik beloof het u bij dezen plechtig, zal ik nooit weer een jong geluk verstoren, of geliefden van elkander scheiden, zooals hier wellicht gebeuren zal.”

„Doe dat, mylord! Houd uw belofte, en uw zware schuld is reeds tot op de helft verminderd.”

Met een hartelijken handdruk namen de beide mannen van elkander afscheid.

Een half uur na dit onderhoud verliet lord Tiffany met zijn bediende de villa, die hij voor langen tijd gehuurd had en reed naar het station.

Toen hij juist van plan was, in een coupé eerste klasse te stappen, die hij voor zich had laten reser-

veeren, kwam een telegrambesteller naar hem toe en reikte hem een telegram over.

Hij maakte het open en las:

„Mylord! Naar ik zoo juist vernam, heet de man, die u morgen wilde vertegenwoordigen, niet zoo hij mij vertelde, doch achter zijn aangenomen naam verbergt zich niemand minder dan John C. Raffles, alias lord Lister, bijgenaamd de Grootte Onbekende.

Wanneer u een goede daad wilt verrichten, en buitendien het duel nog op het laatste oogenblik wilt verhinderen, zend dan onmiddellijk een bode met de noodige gegevens naar den inspecteur van politie Baxter — hoofdbureau van politie, Scotland Yard.

Uw

WILLIAM JONES.”

De mijneigenaar, die reeds over den genialen gentleman-dief de onwaarschijnlijkste dingen gehoord had, was in het eerste oogenblik verbijsterd.

Toen greep hij in vliegende haast de papieren bij elkander, voegde er een korte verklaring bij, noemde de plaats waar het duel den volgenden morgen zou plaats hebben en zond een jongen met het materiaal, dat hij in een enveloppe had gestoken, naar Scotland Yard.

Toen sprong hij in zijn coupé; een schelle fluit klonk en in het volgende oogenblik zette de trein zich langzaam in beweging en verliet puffend en stampend het groote station.

Dover was het doel van den tocht.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bijna gearresteerd.

In het dienstlokaal van den inspecteur van politie te Scotland Yard was het doodstil.

Men hoorde nauwelijks eenig geluid.

Ja toch! Wat was dat?

Het diep snorkend geluid, dat regelmatig herhaald werd, kwam uit de kleine zijkamer, die aan het dienstlokaal grensde en waarin een lederen canapé stond.

Het was dezelfde canapé, waarop eenige dagen geleden de doodelijk verschrikte inspecteur van politie Baxter had gelegen, voordat hij zich naar zijn woning begaf, om wat op verhaal te komen van zijn vreeslijken schrik.

Gedurende dien tijd zwaaide zijn getrouwe secretaris Marholm op Scotland Yard den scepter.

En wel tot algemeene tevredenheid van zijn vroegere collega's, die tegenwoordig zijn ondergeschikten waren.

Hij was een goed chef en zeer inschikkelijk voor het hem toevertrouwde korps.

Iederen morgen bij het appel ontvingen de bijeengekomen manschappen van hem ieder een sigaar, en wel uit de onuitputtelijke kistjes, die in de kleerkast van den zieken chef opgestapeld lagen.

Dat was hun eerste morgenarbeid.

Daarop ging Marholm ontbijten en bekommerde zich niet verder om de manschappen, want hij moest zijn eigen werk nazien.

Dit bestond in hoofdzaak daarin dat hij, evenals de manschappen, des morgens rookte, doch met dit onderscheid van de eenvoudige politieagenten, dat hij drie sigaren in damp liet opgaan.

Daarna deed hij de deur van zijn kamer op slot, kreeg de flesschen wijn uit het schrijfbureau van zijn chef te voorschijn en begon te ontbijten.

Deze bezigheid, die zijn gansche aandacht in beslag nam, hield hem tot des middags aan het werk. Daarna legde hij zich een of twee uur op één oor of verdreef den tijd met andere dergelijke aangename en nuttige bezigheden.

Om twee uur ging hij aan tafel en om zes uur des avonds kwam hij terug, om dan onder het genot van eenige sigaren het tot acht uur uit te houden.

Dan was zijn dagwerk geëindigd.

Heden had hij bijzonder lekker gedineerd.

En daar hij, toen hij om zes uur in het dienstlokaal kwam, vreeselijk dorstig was, had hij een heele flesch leeggedronken.

Nu sliep hij den slaap des rechtvaardigen.

Dit was de reden, dat de loopjongen aan de deur van het heiligdom verscheiden keeren luid moest kloppen, voordat iemand daar binnen hem eenig antwoord gaf.

Eerst nadat hij zijn voeten ook nog gebruikt had, hoorde hij in het vertrek een luid gebrom.

Daarna vernam hij langzame, zware voetstappen, en eindelijk werd de deur geopend.

De plaatsvervangende inspecteur van politie Marholm stond voor dengeen, die wenschte binnengelaten te worden.

„Voor den donder! wat is er aan de hand?!“ schreeuwde de geweldenaar tot den bevenden jongen en liet hem in het vertrek gaan.

De loopjongen overhandigde Marholm een dikke enveloppe en wilde weer snel heengaan.

„Wachten!“ schreeuwde de „vloer“ hem toe.

Angstig bleef de jongen staan.

Detective Marholm ging naar het schrijfbureau, zette zich gemakkelijk in zijn stoel neer, en brak de enveloppe open.

Er vielen verscheidene papieren uit.

Het duurde geruimen tijd, voordat hij zich georiënteerd had.

Toen hem dit eindelijk gelukt was, veranderde zijn gelaatsuitdrukking geheel en al.

De kleine, waterige oogen werden groot en staarden onbewegelijk op het papier.

Toen stond de detective op en liep opgewonden de kamer op en neer.

Nu bemerkte hij den wachtenden jongen.

„Je kunt gaan! *Dáár uit!*”

Hij wees met zijn hand naar de deur, en in een oogenblik was de loopjongen verdwenen.

Bij Marholm was alle vermoeidheid verdwenen.

Hij wandelde door het vertrek met kalme, gelijke passen.

„Raffles! — Raff — les!” fluisterde hij. „Wacht maar, nu hebben wij je!”

„Marholm!” — vervolgde hij toen luid zijn alleen-spraak en hij maakte een beweging met zijn hand, alsof hij tot de bijeengekomen manschappen sprak:

„Marholm,” herhaalde hij. „Kijk eens! Hier staat hij! Het is hem gelukt, wat nog niemand van u allen heeft kunnen volbrengen. Ook *mij* niet, uw inspecteur van politie Baxter.

Hij heeft Raffles gearresteerd! Hij heeft Raffles overwonnen!”

Luisterend bleef hij staan, alsof hij een antwoord op zijn alleenspraak verwachtte.

Toen alles stil bleef, ging hij voort:

„Het is goed, Marholm! Je bent de flinkste beambte, dien ik ken, en je zult mijn opvolger worden! Ja, je zult het worden!”

De „vlooi” ging na deze woorden weer aan het schrijfbureau zitten, steunde zijn hoofd met de rechterhand en begon na te denken.

Zoo zat hij nog, toen de klok in het vertrek acht sloeg.

Toen schrikte hij, nam zijn hoed en overjas en verliet het vertrek.

In het vertrek van de manschappen had hij nog een lang onderhoud met den aanwezigen politieagent.

Na verloop van een uur verliet hij eerst Scotland Yard.

Den volgenden morgen om vijf uur was hij reeds weer in dienst.

Doch hij ging niet naar zijn werkkamer, maar begaf zich weer naar het vertrek van de manschappen, waar reeds tien detectives op hem wachtten.

Hij monsterde hen zonder een woord te spreken.

Daarna knikte hij en liep naar de gang.

De beambten volgden hem op een afstand en onhoorbaar.

Door de nog ledige straten duurde de weg tot een aangrenzende voorstad omstreeks een uur. Daar is een groot park met zeer oude boomen, die echter verwaarloosd en door zijn eigenaar sedert jaren niet bezocht is.

Het begon te regenen.

De mannen hulden zich dichter in hun mantels en

stelden zich, toen zij allen bij-elkander waren, achter de dikke boomstammen en het dicht begroeide kreupel hout op.

Van een kerktoeren in de buurt slaat de klok zeven.

Het is nog duister.

Niets beweegt zich. Slechts de regendroppels tikkelen tegen de gummi-mantels der manschappen, die geluidloos in den vroegen morgen op den loer staan.

Af en toe dringt de koude regen door de kleeren heen, zoodat de wachtenden rilden van koude.

Doch de mannen volhardden nog altijd stilzwijgend.

De klok had intusschen acht uur aangekondigd, en toen het negen uur sloeg, stonden zij daar nog altijd

De politieagenten konden nauwelijks nog rechtop staan; zij leunden tegen de boomstammen en keken van tijd tot tijd naar hun geleider, die bewegingloos achter een vlierbosch de wacht hield.

Eindelijk keert hij zich om, kijkt van den een naar den ander, knikt met het hoofd en gaat terug.

De tien mannen volgen hem.

De voorste glijdt uit en valt en daar de tweede dit niet had kunnen voorzien, loopt hij vooruit en bonst tegen zijn chef, den plaatsvervangenden inspecteur Marholm aan.

De „vlooi” brult als een gewonde stier, daarna wordt het weer doodstil.

De andere manschappen springen toe en trachten de beide op den grond liggenden weer op de beenen te helpen.

Als hun dit eindelijk gelukt, zien zij, dat het gelaat van Marholm opgezwollen is. Het is bovendien geheel en al met modder bedekt en uit den gewonden neus druipt bloed.

De „vlooi” onderdrukt zijn pijn, geeft een voorbijrijdenden auto-chauffeur een wenk, en stapt in.

Zoo bereikt hij om 10 uur Scotland Yard.

Om niet gezien te worden, sluipt hij stilletjes als een dief naar zijn kamer.

Nadat hij zich daar volkomen gereinigd heeft, valt hij als een hongerige wolf op de voorhanden zijnde levensmiddelen aan, waarvan hij niets overlaat.

Daarna drinkt hij eenige glazen wijn, steekt een sigaar, balt dreigend zijn vuisten en uit zijn mond hoort men de volgende woorden:

„Raf — fles! — Raf — — fles! — — Raffles!!”

Dan zinkt zijn hand vermoeid neer, zijn hoofd valt op de breede borst en spoedig verkondigen diepe, snorkende toonen tonen, dat de plaatsvervangende inspecteur Marholm zijn lievelingswerk verricht.

Regendroppels kletteren tegen de vensters.

Raffles, alias Lord Lister, zat terzelfder tijd, toen de „vloer” in den natten tuin stond en met smart op hem wachtte, in zijn prachtige villa onder het genot van een kop koffie en voerde een aangenaam gesprek met Charly.

Nadat hij de couranten gelezen had, zei hij tot zijn secretaris:

„Zoo, mijn jongen, nu is het tijd. Maak je gereed, wij willen naar miss Alice Randolph gaan.”

Charly stond onmiddellijk op en kleeedde zich.

Na tien minuten was hij daarmede gereed en de beide vrienden verlieten het huis.

Zij werden dadelijk bij miss Alice Randolph toegelaten en door de tooneelspeelster hartelijk ontvangen.

Zooals Lord Lister verwacht had, was de jonge beeldhouwer ook aanwezig en even vóór hen aangekomen.

Met spanning keek het verliefde paar naar Raffles; de actrice was door haar verloofde van het duel op de hoogte gebracht en zij brandde nu van nieuwsgierigheid, om de toedracht dezer zaak uit den mond van Lord Lister te hooren.

„Ik ben gewoon woord te houden,” zei Raffles lachend en keek van den een naar de ander. „De zaak is gistermiddag in orde gekomen en naar ik hoop, tot aller tevredenheid.

Lord Tiffany, mijnheer en millionair uit Chili, is reeds op reis naar Duitschland. Hij heeft mij plechtig beloofd, dat hij in de eerstvolgende jaren niet naar hier terug zal komen. En als bewijs dat hij heeft ingezien hoe erg hij u, miss Randolph, heeft beleedigd, heeft hij mij opgedragen u namens hem, nadat hij afgereisd is, deze enveloppe te overhandigen.

„U moogt ze gerust uit mijn handen aannemen”, ging de Groote Onbekende voort, toen hij zag, dat de actrice aarzelde en vragend naar haar verloofde keek.

„U moogt het gerust van mij aannemen,” herhaalde Raffles en overhandigde miss Randolph de enveloppe, met verzoek ze te openen.

Met bevende hand nam de jonge tooneelspeelster de enveloppe en opende haar. Een saamgevouwen papier viel er uit.

Zij ontvouwde het en toen zij het bekeek, liet zij het met een kreet op den grond vallen.

De beeldhouwer raapte het op en bekeek het.

„Hoe! — Wat!” riep hij verbaasd.

„Wat is dat? Een cheque! Honderdduizend pond sterling! Dat is onmogelijk! Dat is niet waar! Ach, lees u het eens, mr. Bird. Ik verzoek u het eens te lezen!”

„Het zaakje is in orde, het klopt”, zei Lord Lister kalm.

„Dat is uw huwelijksgift en tevens de schadevergoeding voor de uitgestane angsten. Maar het is tevens een belooning voor uw trouw.”

Bij de laatste woorden was Raffles opgestaan; Charly volgde zijn voorbeeld.

Het verliefde paar bestormde Raffles met allerlei vragen en verzocht hem, hen te zeggen, hoe het kwam, dat de lord zoo op eens veranderd was.

Maar de Groote Onbekende schudde lachend het hoofd:

„Het consigne is: „Zwijgen”, glimlachte hij vrolijk, toen hij zag, dat de beide jonge menschen gelukkig waren.

Hij maakte zich gereed om te vertrekken.

„Leeft wel en blijft gelukkig!” riep hij, nadat hij beiden herhaaldelijk de hand had gedrukt.

Gearmd ging hij met Charly door de natte straten en was vergenoegd in het bewustzijn, dat een van zijn beroemde Raffles-streken een jong paar gelukkig had gemaakt.

Nooit is het iemand gelukt ons fabrikaat nabij te komen,
veel minder te verbeteren.

ZORG.

Zorg is geen mooie naam, maar nog leelijker is het, als iemand niet alleen Zorg heet, maar daarenboven ook nog zorgen heeft: zorgen voor lichaam, leven en beurs.

En dat was het geval met den Zorg, waarvan hier sprake is.

Hij was zoo arm als een kerkrat, bovendien was hij oud, gebrekkig en kreupel, zoodat het werken hem onmogelijk was geworden. Hij droeg een oude, versleten zomerbroek en een dikke, afgedragen jas. Zoo zag hij er 's zomers en 's winters uit.

Zijn hemd was gescheurd en onoogelijk; hij liet het niet meer wasschen, omdat het daar niet tegen kon, want onder die bewerking zou het als verkoold papier in elkaar zijn gevallen.

Het hoofd en het lichaam van Zorg krioelden van ongedierte.

Dat hinderde hem echter volstrekt niet, integendeel, hij trok er voordeel uit. Als hij namelijk iemand naderde om een aalmoes te bedelen, wierp men hem reeds van verre een geldstuk toe om hem maar niet te dicht te naderen. Men zou immers maar al te gemakkelijk iets kunnen oploopen.

En als Zorg afstapte op het huis van een welgesteld burger, dan werd hem terstond door de meid, den knecht of de kinderen wat geld of brood gebracht, opdat hij maar den drempel niet zou betreden en daardoor het huis vol ongenooide gasten bracht.

Zoo werd het ongedierte dus de weldoener van Zorg en hij stelde het ongure goedje dan ook inderdaad op zekeren prijs.

Als Zorg op zijn bedeltochten eens veel geld had

opgehaald, nam hij er een heel goed dagje van.

Hij kocht zich dan een flesch vol brandewijn en koesterde die flesch dan net zoolang, totdat ze leeg was — en hij vol. En als hij dan een roes in had, geraakte hij in een poëtische stemming. Hij dacht dan aan vervlogen tijden, toen betere dagen zijn deel waren. Wat hij in deze betere dagen heeft uitgevoerd, is niemand ooit te weten gekomen; uit zijn verwarde, fantastische verhalen was niets anders te begrijpen, dan dat hij niet steeds in zorgen had geleefd.

In de buurt van „lange ellende” — zoo heet het huis, waar Zorg en zijns gelijken samen hokken — was een grasveld, waarop een klein, oud schuurtje stond, dat door geen sterveling werd gebruikt.

Daar ging Zorg zijn heil zoeken, als hij het er eens een dag van nam. En als hij dan zoo ver heen was, dat de geest der poëzie vaardig over hem werd, dan verhief hij zijn heesche, klanklooze stem en begon te zingen:

„Toen ik nog prins was van Arkadië
Leefde ik in rijkdom en in pracht.”

En dan volgde als eigen dichtselsel:

„En ik drink als ik dorst heb
En dorst heb ik steeds.”

En dan duurde het niet heel lang of een heele kinderschaar was om hem heen verzameld en stond hem in wijden kring aan te gapen — op eerbiedigen afstand wegens het ongedierte.

Ze lachten, de kinderen, en hadden pret, dat die oude, vieze kerel eens een prins was geweest in z'n verbeelding.

En als Zorg dan hun spotternijen hoorde en hun

lachende monden nog, dan begon hij te redeneeren:

„Ja, kinderen, nou denken jullie, dat het niet waar is? Alles is waar. Ik was een prins, echt waar, een zuivere prins, en als ik niet verdreven was, dan was ik nu koning en droeg een gouden kroon op het hoofd inplaats van die oude, vergane muts; en ik droeg een gouden keten om den hals en geen smerigen halsdoek.”

En dan steunde hij en soms zelfs begon hij zachtjes te schreien.

De kinderen lachten en spotten en dat haalde Zorg dan weer uit zijn bedroefde stemming.

Hij vervolgde:

„Glans en praal omringden mijn wieg, elfen zongen mij in slaap met wondermooie liederen. Ze hadden fijne, zilveren stemmetjes, zoo helder en rein als klokken. Mijn moeder was een elf en de nevel weefde haar de zachte, weeke sluiers, die ook over mijn wiegje hingen.

Zij was blank en fijn als het maanlicht. Maar mijn vader was zwart als turf en zwart en duister was ook zijn ziel. Hij was de koning van het moeras, en zat in het dikke slijk. Zijn huis echter was van zuiver goud en de vensters van doorzichtige parelen. Hij at kleine kinderen, waarop zijn trawanten jacht moesten maken in het moeras. Als ik volwassen was, zou ik het ook moeten doen. Maar ik had het medelijdende hart van mijn moeder. Ik hield meer van het bleeke maanlicht dan van de zwarte diepte en ook de zon en de bonte bloemen baarden mij vreugde.

„Dikwijls zat ik aan de stille moeraswateren en keek de wereld in met haar vele vroolijke kleuren. En als de kleine kinderen kwamen, gekleed in kleurige Zondagskleeren, het blonde haar stralend als zonnelicht; als ze dan bloemen plukten in de weide, dan kan ik er niet toe komen om ze naar de zwarte diepte te halen.

Neen, ik kon het niet, al toornde mijn vader ook; al schoof hij mij ook voor domkop, omdat ik nooit iets ving.

„Eens zat ik daar wederom, toen een schoon kind in witte kleertjes kwam aanloopen. Het had een teere, witte huid als het maanlicht, haren, zoo goudgeel en glanzend als de zonnestrallen, oogen, die lichtten als sterren, wangen als het morgenrood en lippen, die gloeiden als de ondergaande zon.

„Ik zag, hoe het vroolijk en gelukkig liep langs de donkere moerasranden en bloemen plukte. Ik verheugde mij in dien aanblik. Nimmer zou ik er toe kunnen

komen, het neer te halen in het helzwarte slijk. Maar toen zag ik, als afschuwelijke, reusachtige, langbeennige spinnen de gruwzame trawanten van mijn vader nader sluipen, zachtjes en voorzichtig, altijd meer en meer het bekoorlijke menschenkind naderen.

„Zij waren den rand van het waren reeds dicht genaderd; één sprong en het was gedaan met het onschuldige schepsel — het zou voor eeuwig verdwijnen in de afschuwelijke diepte.

„Dat mocht niet gebeuren!

„Daarom hief ik een woest gebrul aan, zoodat het kind schrikte en zoo hard mogelijk weg liep.

„Het kind was gered, maar met mij was het gedaan.

„Mijn vader, die door zijn handlangers terstond van het gebeurde in kennis werd gesteld en die dus vernam, dat hem door mijn schuld een malsche kluif was ontgaan, mijn vader wilde mij in zijn woeste razernij vernietigen, maar mijn moeder redde mij voor zijn woede.

„Ik moest vluchten uit het rijk van den moeras-koning en kwam, arm en ellendig, in de menschenwereld. En daar zit ik nu als de arme, verlaten Zorg. De zorg zingt mij in slaap en de nood wekt mij. De menschen ontvluchten mijn tegenwoordigheid en lachen mij uit. Ik heb geen anderen vriend dan mijn flesch.

„Kom, lieve, goede flesch! Je bent zoo groen, zoo donkergroen van kleur als de duistere diepte van mijn geboortegrond! Kom, en troost mij over het verlies van dien geboortegrond.”

En Zorg zette de flesch aan den mond — doch ze was ledig.

Zuchtend ging hij verder:

„Ook jij brengt geen troost meer, lieve flesch. Tenminste heden niet, want je hebt reeds alles gegeven, wat je hadt!

„Spoedig zal er weer een dag komen, waarop je ziel vurig is, mijn zachtvloeiend goud!”

De kinderen, die stil en aandachtig hadden geluisterd naar de fantastische verhalen van den dronken Zorg, begonnen nu te lachen, te honen en te spotten, en ze zongen het spotliedje, dat ze op Zorg hadden gemaakt en dat van tijd tot tijd den ongelukkige werd toegezongen:

„Zorg, oude gek,

Slaapt in stroo en drek.

Is bijna altijd zat

En toch zoo arm als een kerkerrat!”

Dan krabbelde Zorg weer overeind en zwaaide naar

huis, gevolgd door de luid spottende kinderschaar.

Zoo ging het vele dagen, jaar in — jaar uit!

Op zekeren dag stond Zorg op de landstraat. Hij klemde zich vast aan een boom.

Men wist niet of hij dronken was, of dat hij er inderdaad ellendig aan toe was.

Het was een klare, warme zomernamiddag en het was de laatste levensdag van Zorg.

Later werd verteld, dat het ongedierte, dat den naderenden dood had gemerkt, in dichte scharen Zorg's lichaam had verlaten en op den boom was gekropen.

Den volgenden morgen vond men Zorg op zijn armzalig bed.

Hij was gestorven.

Een doodkist werd gemaakt — een doodkist van witte, ruwe planken, die ongeverfd waren, en met een plat deksel.

Toen men Zorg in de kist wilde leggen, bleek, dat die wel héél zuinig was berekend, zoodat de schrijnwerker, die nu juist niet zoo'n heel weekhartig en menschlievend persoon was, Zorg een paar tikken met den hamer op het hoofd moest geven, totdat hij in de kist gleed en precies paste.

De schrijnwerker pochte naderhand nog op deze heldendaad.

Op een stralenden zomerdag, des avonds om zeven uur, werd Zorg naar het kerkhof gebracht.

Geen doodbidders droegen zijn kist, doch op een oude kar werd hij vervoerd. En geen geestelijke verzegelde den stoet.

Maar hij had de grootste belangstelling, die ooit iemand in deze streek had gehad.

De heele kinderschaar, die zoo dikwijls had geluisterd naar zijn fantastische ontboezemingen; kinderen groot en klein, uit alle standen, liepen mee.

En veel lieden, die toch niets te doen hadden, oude en jonge vrouwen, dienstmeisjes, handwerkslieden, loopjongens. Het was een bijna onafziengare menigte.

Droevig en plechtig ging het nu juist niet toe bij deze begrafenis. Allerlei ruwe grappen werden gemaakt. Ook werd geen klok geluid.

En in een hoek van het kerkhof, waar zelfmoedenaars worden begraven en waar afgevallen blaren en verwelkte kransen worden opgehoopt, vond ook Zorg zijn laatste rustplaats.

De oude doodgraver Kamman, een braaf, rechtshapen man, nam zijn pet af, toen de kist in de groeve daalde, en zei:

„Laat ons zachtjes bidden.”

Toen verstomde het gejoel en het lawaai voor een oogenblik en ieder gevoelde den ernst van den dood. En dat was het eenige moment, waarin de breede schare, die het lijk was gevolgd, tot het inzicht kwam, dat het toch een zeer ernstige zaak is, als men een mensch, moge hij nog zoo arm en ellendig zijn, naar zijn laatste rustplaats brengt.

Toen werd het graf van Zorg dicht gemaakt.

Geen krans en geen steen sierde de plek, en geen zegen werd er boven uitgesproken.

Maar de zon, de levenbrengende, beschijnt en verwarmt ook deze verlaten plek en ook op dit vergeten graf groeien blóempjes, die worden gedrenkt door morgendauw en zegenbrengenden regen.

De volgende aflevering (No. 77) bevat:
„Het Verjongings-Elixer.”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTTERD. SCHOUWBURGLOT m. kans op f75.000, f50.000enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR” (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRICHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
 WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE of W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf.

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. in fraaien prachtband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Grootte, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaie prachtbanden f 4.—

3. CLAUDE DUVAL. Grootte boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in plaats van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In plaats van f 2.50 nu in prachtband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachtband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Grootte uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — In mooien prachtband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachtband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

9. J. STINDE. Fietje's verlovings. Vroolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman volledige geïllustr. editie, in fraaien pr.b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller, Geïllustreerd in fraaien prachtband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee grote staalgravures: „Huiselijk leed“ en „Na den storm“, ter grootte van 100 bij 80 cm., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide“ en „Ploegen“. Formaat 58 bij 79 cm., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachtband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der bannelingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek. 95 ct.

16. MARLITT. Goud Eelje, volledige editie, bewerkt door Keller. Geill. in prachtband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachtband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachtband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunstdrukpapier. 468 blz. In artistieken prachtband f 1.—

20. GEZELSCHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsets, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 23 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De hande in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangeres. Realistische roman in twee deelen. In prachtband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachtband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachtband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachtband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachtband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachtbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre. De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachtband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX” zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behoren, buiten die oproeping gelaten.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

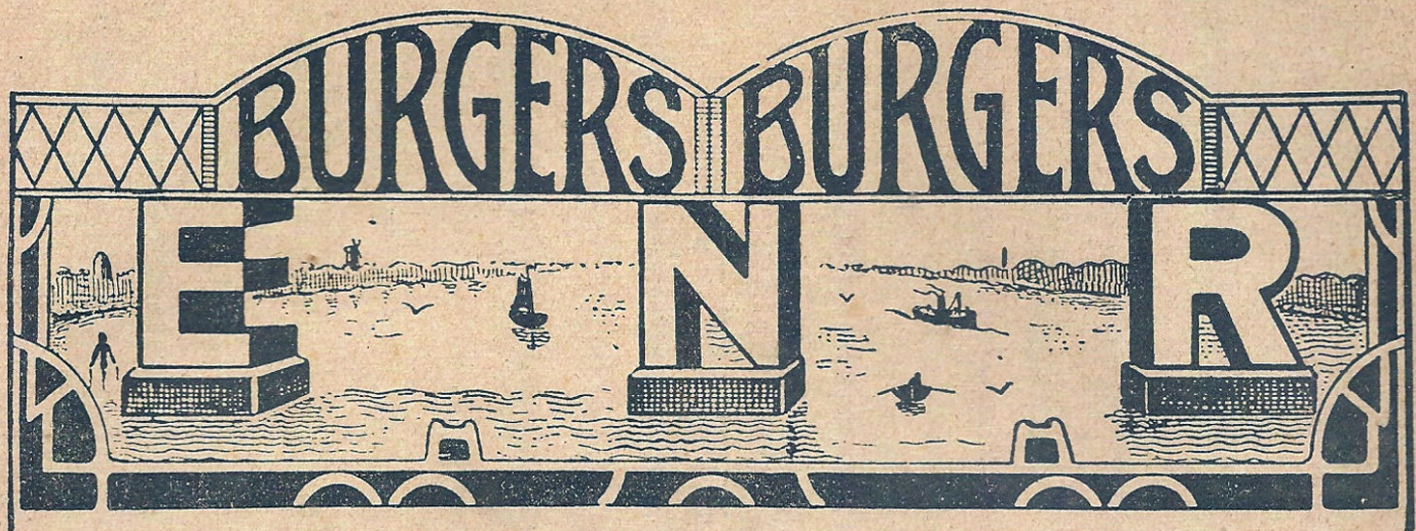
Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♣ volwassen, verstandig ♣
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iederem dag. Dwaal niet en
♣ kies een ♣

BURGERS E.N.R.